

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 295

Het kwade Oog.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

HET KWADE OOG.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Duboo

SIGARETTEN.

HOOFDSTUK I.

Ongerustheid te New-York.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan
NICK CARTER No 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Reeds sedert eenige weken heerschte er te New-York groote ongerustheid onder de bevolking, niet alleen die in de deftige wijken van de Vijfde Avenue of langs de Bird Walk woonde, maar ook diegene, welke in de nederige buurten van de haven haar verblijf hield.

Maar vooral de politie wist zich geen raad, en zat werkelijk met de handen in het haar!

Wat was er dan gebeurd, hetwelk een zoo grooten indruk kon teweeg brengen bij de bevolking dezer wereldstad, die toch wel van alles blasé moest zijn, en slechts voor weinige dingen belangstelling kon koesteren?

Er was een nieuwe bende opgestaan — dat was alles!

Maar de dieven- en moordenaarsbende overtrof in stoutmoedigheid en vindingrijkheid nog verre die van den Gouden Dolk, en zelfs die van de Wurgende Hand, die geruimen tijd angst en ontzetting had verspreid door geheel New-York.

Reeds haar naam moest schrik inboezemen — zij heette de Bende van het Kwade Oog.

Wie haar chef was? — niemand wist het of had er zelfs maar het flauwste vermoeden van.

Sommigen zeiden, dat hij een Bolsjewiek was, een Raffles No. 295.

Rus, die grooten bloeddorst aan onverzadelijke geldzucht paarde, anderen hielden vol, dat hij behoorde tot de hoogste kringen en dat men vreemd zou opzien, als het eens bekend werd, wie de geheimzinnige chef eigenlijk was.

Of zij zelve het dan wisten?

Geenszins! Zij tastten even goed in het duister als alle anderen, en zouden onmogelijk bewijzen voor hun beweringen hebben kunnen bijbrengen!

Neen — daartoe was Het Kwade Oog te goed georganiseerd, beter dan het beste leger, of het beste politiekorps!

Verraad werd er onherroepelijk met den dood gestraft, die even snel als onverwacht kwam, en telkenmale met onfeilbare zekerheid.

Het is waar, dat er nog slechts weinig pogingen tot verraad waren ondernomen, maar de enkele verraders, die eenige, overigens zeer weinig beteekenende geheimen van het genootschap van het Kwade Oog aan de politie hadden overgebracht, leefden twee uur later niet meer...

Niemand kon er zich op beroemen, den chef van het geheimzinnige genootschap ooit te hebben gezien... ook de leden der bende niet.

En toch moest die chef bestaan.

Toch moest er noodzakelijk een leider zijn, een man met een sterken wil, een man zonder geweten, maar begiftigd met een buitengewoon verstand, een man die tegelijkertijd ingenieur, geneesheer, advocaat, electricien moest zijn!

Vruchteloos had de politie weken en weken gezocht naar het hoofdkwartier van de bende.

Zij was er in geslaagd, bij haar talrijke razzia's eenige bandieten gevangen te nemen, naar wie zij reeds lang zocht — en dat was haar eenige succes!

Mogelijk, dat deze schurken tot de geheimzinnige bende behoorden — maar dan lieten zij daar in ieder geval niets over los!

Zij hadden bij hun arrestatie fellen tegenstand geboden — zij hadden zich met de revolver in de vuist verzet tegen de agenten die hen hadden overvallen, zij hadden ten slotte het onderspit moeten delven, na twee agenten zeer zwaar te hebben gewond — en nu zwegen zij, hardnekkig, ondanks alle pogingen, hen aan het spreken te krijgen.

En intusschen nam de ongerustheid vooral onder de rijksten hand over hand toe.

De bladen stonden vol klachten en raadgevingen van stuurliu aan wal, die het beter meenden te weten dan de politie, en er vast van overtuigd waren, dat de bende binnen enkele dagen zou zijn uitgeroeid, als men hen maar eens liet begaan!

Verstandige menschen haalden hier de schouders over op, want zij wisten zeer goed, dat de politie zeker niet beschuldigd kon worden van laksheid of onbekwaamheid, en eenvoudig tegenover een macht stond, welke de hare in sterkte overtrof!

Het Kwade Oog schrikte voor geen enkele misdaad terug, hoe vreeselijk ook, en de bewijzen harer koelbloedige wreedheid waren vele.

Meestal traden haar leden in vereeniging op, snel, doortastend, en blijkbaar volgens een zeer zorgvuldig, tot in de minste bijzonderheden van te voren opge maakt plan.

Zij maakten een druk gebruik van auto's, en schenen zich de werkwijze van Bonnot en de zijnen, de beruchte Parijsche bandieten, die hun misdaden allen op de wipplank van de guillotine hadden moeten boeten, tot de hunnen te hebben gemaakt.

Maar ook menigmaal vond een zeer rijk burger op een goeden morgen, die voor hem echter zeer kwaad was, onder zijn ontbijtbordje een waarschuwing, een klein blaadje papier, hetwelk niets anders bevatte dan

le dreigende uitnoodiging, op een nader aangeduide plaats, en op een bepaalden tijd, een zeer hoog bedrag te deponeren, meestal op straffe des doods.

Al die waarschuwingen waren ondertekend, met een menschelijk oog, waarin de pupil dreigend staarde, en waarin een boosaardige uitdrukking lag.

Hoe die papieren daar kwamen mocht wel een raadsel heeten, want degenen die ze ontvingen hadden gaarne hun hand in het vuur durven steken voor de trouw en de verknochtheid van al hun bedienden, van dien eerste tot den laatste!

En wee degeen, die de waarschuwing in den wind sloeg!

Hem trof een vreeselijke wraak!

Als hij er al het leven afbracht, dan werd hij toch zwaar gewond, of die ellendelingen troffen hem in iemand, die hem boven alles dierbaar was, om daardoor de straf voor de „ongehoorzaamheid" van het slachtoffer nog des te afschuwelijker te maken.

Men had wel eens geracht, een met krantenpapier gevulde enveloppe op de plaats te leggen, in de waarschuwing genoemd, en dan een dozijn politieagenten in de buurt in hinderlaag te leggen.

Noodeloze moeite!

De bandieten kwamen eenvoudig niet — zij schenen wel begiftigd te zijn met een zesde zintuig, hetwelk hen waarschuwde, dat er gevaar dreigde.

De uitnoodiging aan het slachtoffer werd nog eens herhaald, thans in nog dreigender bewoordingen, en dat was alles!

En meestal gaf de ontvanger van zulk een papiertje toe, zonder er zelfs de politie in te kennen.

Men had langzamerhand begrepen, dat dit nog de verstandigste weg was!

Maar er waren ook hardnekkigen, die hun geld niet goedschiks wilden afstaan!

En zij ontvingen allen hun straf!

Men vond hen vermoord langs den weg liggen, doodgeslagen met een langwerpigen zak, in den vorm van een worst, met zand gevuld, een vreeselijk wapen in de hand van een krachtig man, en dat geen leven maakt, geen bloedsporen nalaat, en met onfeilbare zekerheid werkt, of wel men dregde hun lijk uit de haven op, of men vond het verpletterd aan den voet van een hoogen huismuur, blijkbaar uit een der vensters gestort.

Maar op welke wijze de dood den halsstarrige ook achterhaalde — hij kwam snel en onafwijsbaar.

Het Kwade Oog kende geen erbarmen, en als het toesloeg, dan sbleg het met doodelijke juistheid!

Zoo was de toestand in de stad New-York en de hoofdcommissaris van politie Balder Hudson, was ten einde raad, even goed als zijn bekwame detectives.

Hier moest alle beroepsbekwaamheid het afleggen tegen een duivelsche schranderheid, die geen grenzen scheen te kennen.

Hoe menigmaal hadden de detectives reeds een val uitgezet, in de meening, dat nu de bende zich toch bloot zou geven!

En altijd waren hun beste berekeningen gefaald, en ontvingen zij een sarcastisch briefje met de mededeeling, dat zij er beter aan deden, een zaak in galanterieën op te zetten, of van hun rente te gaan leven, of iets anders van die strekking!

Het is begrijpelijk, dat zich langzamerhand een zeer verbitterde stemming onder het detective-personeel begon merkbaar te maken.

Maar hier hielp geen verbittering — hier hielp alleen een stelselmatig onderzoek, een onuitputtelijk geduld, een wetenschappelijke wijze van handelen, die het kon opnemen tegen den geheimzinnigen chef van Het Kwade Oog — en voorts een groote mate van goed geluk!

Het toeval, dat zulk een groote rol vervult op het gebied der criminaliteit, scheen de New-Yorksche politie wel geheel en al in den steek te laten, en Vrouw Fortuna had haar gedecideerd den rug toegekeerd.

Het was op een schoonen dag in het begin van den herfst, toen Balder Hudson, de hoofdcommissaris van politie, met de handen op den rug heen en weder liep in zijn fraai gemeubeld, particulier spreekvertrek op het hoofdbureau van politie.

Hij kauwde zenuwachtig op een dier reusachtige sigaren, waarvan de Yankees het geheim schijnen te bezitten, en welke zij zelden geheel en al oprooken, en bleef nu en dan stil staan voor een der drie ramen, ten einde een blik te werpen op het drukke gewoel in de Broadway, waarop hij van de tweede verdieping uitkeek.

Eensklaps wendde hij zich om en zag een nog jongen man met een intelligent gelaat, die in eerbiedige houding aan den anderen kant van het reusachtige schrijfbureau stond, doordringend aan.

Toen barstte hij uit:

— Kort en goed, Brooke, daar moet een eind aankomen! Ge verstaat mij? Daar moet een einde aan komen, hoe dan ook! Het gemeentebestuur heeft mij

een zeer groot bedrag ter beschikking gesteld, en mij carte blanche gegeven. Ik kan met dat geld doen zoo als ik het zelf het beste acht! Welnu, al zou ik het tot den laatsten cent opgebruiken — de bron van de Bende van Het Kwade Oog moet en zal opgespoord worden! Ik zal niet rusten, voor onze stad gezuiverd is van een plaag, die ons tot de risée van geheel Europa maakt! Het zal niet gezegd zijn, dat New-York achter staat, wat de openbare veiligheid betreft, bij Londen of Parijs. Je bent een van onze knapste detectives, ik stel het grootste vertrouwen in je kundigheden! Toon je dat vertrouwen waardig! Vindt dien geheimzinnigen chef van de bende uit, en je toekomst is verzekerd!

Brooke had zwijgend en in een onbewegelijke houding toegeluisterd, zonder dat er een spier op zijn krachtig gelaat bewoog.

Nu zeide hij op gedempten toon:

— Ik vrees, mijnheer, dat wij onmogelijk meer kunnen doen, dan wij op het oogenblik verrichten. Onze politiemacht zou niet verdubbeld of verdrievoudigd moeten worden — neen, een tienvoudige vermeerdering zou nog maar ter nauwernood voldoende zijn, om ons net zoo danig te spannen, dat wij met eenige kans van slagen aan het touw kunnen gaan zitten, om het net op het goede oogenblik dicht te halen! Wij mogen geen oogenblik vergeten, dat deze bende niet alleen bestaat uit allerlei gespuis, hetwelk bij de politie tamelijk wel bekend is, en dat wij ieder oogenblik kunnen arresteeren, zoodra wij slechts een tastbaar bewijs tegen die bandieten in handen hebben, maar ook en zelfs vooral uit zoogenaamde en echte werklieden der gemeente, telefonisten, telegrafisten, radiografisten, electriciens, kellners, tramconducteurs, ziekenoppassers, kamerbedienden, chauffeurs, treinmachinisten, arbeiders bij het uitgestrekte riolenstelsel, en wat niet al! Dat maakt het juist voor ons zoo uiterst moeilijk, een houvast te krijgen! Al die lieden houden elkander de hand boven het hoofd, waarschuwen elkander, hebben een geheime taal, een geheim seinstelsel, welks sleutel vaak verandert.

Hudson trommelde ongedurig met de vingers tegen de ruit, terwijl hij opnieuw naar buiten staaarde, schijnbaar zonder op de woorden van zijn besten detective acht te geven, maar nu wendde hij zich met ruk weder om, en hernam:

— Ik weet dat alles, Brooke! Ik weet het, en toch herhaal ik mijn woorden van zooveen! Ik heb je hier laten komen, om je een zeer gewichtige en hoogst

onaangename zaak mede te deelen, waarvan ik zoo juist bericht ontving!

Hudson was met groote passen naar zijn schrijfbureau gegaan en had zich in zijn stoel daarvoor laten vallen.

Hij rommelde haastig in eenige papieren, die daar zooeven door een agent waren nedergelegd, en vervolgde:

— Weet je wie vanmorgen een dreigbrief heeft gekregen?

— Natuurlijk weder een der rijke inwoners van deze staat!

— Zeg maar gerust: de rijkste! Het is Peter Vandyke!

Brooke slaakte een kreet van schrik en verbazing.

— De staalkoning! riep hij uit.

— Juist! De man, wiens vermogen op het moment op iets meer dan 500 millioen dollar wordt geschat, en wiens leven voor een bedrag van zes millioen is verzekerd! En weet je, hoeveel de bandieten ditmaal vragen?

— Zeker een reusachtig bedrag?

— Vijf millioen!

De eenig goede sigaret is:
Merk Dubec.

HOOFDSTUK II.

„Pas op, Peter Vandyke!”

Eenige oogenblikken heerschte er een drukkend stilzwijgen in het groote vertrek.

De ontzaglijke omvang van het bedrag had den detective met stomheid geslagen.

Het was hem als waarde in het vertrek de geest van het geheimzinnige genootschap, als zag hij het boosaardige oog, het symbool van de misdadigersbende.

Hij bracht de hand aan het hooge voorhoofd, en zeide op zachten toon, als had iemand hem kunnen hooren:

— Dat is — dat is nog het ergste wat ik ooit vernomen heb! Vijf millioen! Het is vaanzinnig! Het is ondenkbaar! Vandyke kan en mag die som niet betalen!

— Het kan hem zijn leven kosten als hij hardnekkig blijft!

— Maar wij kunnen toch niet toestaan, dat de geheele stad leeg geplunderd wordt door die bandieten! schreeuwde Brooke, als plotseling aangegrepen door een woeste drift, die hem anders vreemd was.

Hij balde de vuisten, tot de nagels hem in het vleesch drongen, greep eensklaps zijn hoed, en snelde naar de deur.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om en riep:

— Ik ga nu aanstonds naar Vandyke, om nadere bijzonderheden! Als ik er iets aan doen kan — dan

betaalt hij die vijf millioen *met!*

En de jonge man vloog weg, zonder zelfs zijn chef te groeten.

Hij riep op straat de eerste de beste auto aan en schreeuwde den chauffeur toe:

— Naar het huis van Peter Vandyke! En rijdt zoo vlug als je kunt!

Een adres behoefde hij niet op te geven — het kleinste kind te New-York had hem, als hij het bijgeval niet mocht weten, het reusachtige huis van den schatrijken staalkoning aan de Vijfde Avenue kunnen wijzen.

Vandyke was destijds even bekend als Vanderbilt, James Gould, Astor, Carnegie of Morgan het waren, toen zij op het toppunt van hun roem als multimillionnair stonden.

Hij had een renstal, die zelfs onder de rijksten opzien baarde, en waar een dozijn paarden stonden, ieder voor zich een vermogen waard, en in staat den zwaarsten wedstrijd te winnen; hij hield er zeven automobielen op na, ongerekend de twee wagens zijner eenige dochter Cissy, en zijn huis was met een fabelachtige pracht ingericht, ten koste van eenige millioenen dollars.

Met zijn schilderijen stak hij talrijke kunstliefhebbers de oogen uit, ofschoon hij zelf niet al te veel

afwist van de schilderkunst, en nog juist even in staat was een penteekening van een olieverfschilderij te onderscheiden.

Zijn loge in de Metropolitan Opera kostte hem vijfduizend dollar per jaar en zijn bediendenpersoneel telde juist veertig koppen!

Alleen het keukenpersoneel telde tien leden, en bestond hoofdzakelijk uit Italianen.

Op dit oogenblik werd het jaarlijksch inkomen van den staalkoning op ongeveer twintig millioen dollars geschat, dat is ongeveer veertig dollar per minuut!

Naar dezen man begaf de jonge detective zich nu.

Hij klapte het portier hard achter zich dicht, en bemerkte niet, dat een agent van politie de auto met de handen op den rug nastarde, grijnzend, en iets tusschen de tanden mompelend, dat hem heel wat te denken zou hebben gegeven, als hij het had kunnen verstaan.....

Vijf-en-twintig minuten later stond de huurauto stil vóór het huis van den staalkoning — een waar paleis, waaraan het marmer en het graniet niet gespaard was.

Het gebouw had een zestigtal ramen in den voor-gevel, vijftien op ieder van de vier verdiepingen.

In het midden opende zich een geweldige koetspoort.

Als men die was doorgegaan bevond men zich op een soort binnenplaats, en juist tegenover de inrijpoort bevond zich de monumentale huisdeur, waartoe een terras van een vijftal treden toegang gaf.

Langs die trap was een marmeren leuning aangebracht, zeer fraai bewerkt, en aan den voet versierd met groote vazen van dezelfde kostbare steensoort.

Links en rechts van de binnenplaats bevonden zich evencens eenige deuren, welke echter in hoofdzaak voor het bediendenpersoneel bestemd waren.

Een er van leidde direct naar de appartementen van de dochter van den staalkoning, zoodat zij niet den omweg door het groote middenstuk behoefde te maken.

Ten slotte was er nog een zij-ingang voor de auto's en rijtuiggen, opdat deze onder een der zijvleugels door, hun garage en stallen konden opzoeken, die zich ter zijde van het huis bevonden.

Men kon deze echter ook rechtstreeks van de straat bereiken, door een breed pad ter zijde van het groote huis ter kiezen, gelegen in een ruimen tuin, die het huis aan alle, behalve aan de voorzijde, omringde.

De auto was de poort doorgereden tot op het terras,

en had daarbij een halfcirkelvormigen rijweg gevolgd.

Brooke stapte snel uit, betaalde den chauffeur en schelde aan.

Een negerbediende in een grasgroene livrei, opende de deur en vroeg wat hij wenschte.

Brooke noemde zijn naam en kwaliteit en werd dadelijk door den bediende in een weelderig gemeubeld ontvangvertrek gelaten, hetwelk den bezoeker al aanstonds een denkbeeld moest geven van den fabelachtigen rijkdom van den man, die dit huis bewoonde.

Het vertrek was tot manshoogte beschoten met fraai donker gebeitst mahoniehout, en daar boven waren de wanden bespannen met groene, moyeerende zijde, waarop hier en daar een schilderij in zwaar vergulde lijst gehangen was.

De meubelen waren van Slavonisch eikenhout, en afkomstig uit de eerste werkplaatsen van Parijs.

Op den grond lag een dik Smyrna-tapijt, waarin de voet tot den enkel wegzonk.

Brooke had nog niet ten volle den tijd gehad, al dit fraais te bewonderen of een licht gerucht, dat van den kant van de deur kwam, trok zijn aandacht.

Hij keek om, en hield zijn blikken op den deurknop gevestigd, in de meening, dat er aanstonds iemand zou binnentreden.

De deur bleef echter gesloten.

Maar nu schoof er plotseling iets wits onder de reet.....

Brooke snelde er op af en raapte het op.

Er stonden slechts weinig woorden op geschreven, maar zij deden hem een kreet van woede slaken:

„Bemoei je niet met de zaak, Brooke! Het gaat om je leven!”

Hij rukte de deur open, met de hand op zijn revolverzak.

De gang was ledig.

Er was niemand te zien.

Brooke stampvoette van drift en siste tusschen de tanden:

— Ik ben niet gek — dit briefje moet door menschenhanden onder de reet van de deur zijn geschoven! Maar wie deed het? Zijn er dan bandieten onder het personeel? Kan men dit groote huis binnendringen, zonder dat iemand het bemerkt?

Hij bleef in de deuropening staan, in de hoop, dat de geheimzinnige persoon, die deze waarschuwing zond, zich misschien nogmaals zou vertoonen.

Maar alles bleef stil.

Ongeveer vijf minuten later werden er schreden hoort nar.

De neger keerde terug.

Brooke keek scherp naar zijn gelaat, maar er viel niets bijzonders op te lezen.

Het was een tamelijk bot gelaat, uitgezonderd de levendige, gitzwarte oogen, maar in ieder geval was het geen onaangenaam en zeker geen sluw gelaat.

— Mijnheer verzoekt u, dadelijk bij hem te willen komen, mijnheer! zeide de neger. Hij wacht u in zijn werkkamer. Ik zal u even den weg wijzen.

En hij ging den bezoeker vóór door een doolhof van breede gangen, waarop hier en daar fraai bewerkte deuren uitkwamen.

Een breede lift, in een vergulde liftkooi, liep door het middelste gedeelte van het huis en verbond de verschillende verdiepingen met elkander.

Eindelijk stond de bediende stil voor een witgelakte deur.

Hij klopte aan, en opende daarop de deur voor den detective.

Brooke trad binnen en bevond zich in een zeer ruim vertrek, met vier ramen, waarvan er één op een breed balkon uitkwam.

Bij een der andere ramen stond een zeer groot schrijfbureau, beladen met papieren en tijdschriften van allerlei aard, maar die voornamelijk betrekking hadden op de metaalnijverheid.

Vóór die tafel was een man van meer dan gewone lichaamslengte gezeten, met een bijna geheel kaal hoofd, een hoornen lofgnet op den breeden, krachtigen neus, en geheel glad geschoren, op de Amerikaansche wijze.

Zijn breede kin getuigde van wilskracht en doorzettingsvermogen, en zijn oogen hadden een zeldzaam doordringenden blik.

Hij droeg een van die gemakkelijk zittende, echt Amerikaansche colbertcostuums met diepe zakken en had een groote sigaar met een breeden vergulden band tusschen de lippen.

Het scherpe oog van Brooke had onmiddellijk gezien, dat de staalkoning ditmaal voornamelijk rookte om zijn zenuwen te kalmeeren.

Het was duidelijk dat hij zeer onder den indruk was van het bevel van de Bende van het Kwade Oog, meer dan hij wel wilde laten blijken.

Hij was opgestaan zoodra zijn bezoeker binnentrad en reikte hem nu een breede, krachtige hand, die een

weinig trilde toen zij de uitgestoken vingers van den detective beroerde.

Hij wees Brooke een stoel aan, liet zichzelf in een gemakkelijken fauteuil vallen, wreef zich eenige malen over het hooge voorhoofd en zeide:

— Ja, mijnheer Brooke, nu is het zoover! Nu is het mijn beurt! Een voorgevoel had het mij gezegd, en nu is het bewaarheid!

— Mag ik weten, mijnheer Vandyke, welken vorm de waarschuwing had?

De staalkoning stond op, zocht even op het blad van zijn schrijftafel en stak den detective toen een klein stuk papier toe.

En Brooke las:

„Vandaag over 6 dagen, dat wil zeggen op Zaterdag 12 October zult gij vijf millioen dollar in bankbiljetten en goud deponeren in den kelder van een leegstaand huis in de Harbour Street No. 17. Het geld moet er tusschen vier en vijf uur des middags gebracht worden. Bij nalatigheid zult gij de gevolgen zelf moeten ondervinden. Gij kent onze straf!”

En dit bevel was onderteekend met het gewone kenteeken, een starend oog met een boosaardige, verschrikkelijke uitdrukking.

Brooke had dit briefje van alle kanten bekeken, maar er viel zeer weinig bijzonders aan te zien.

Het was geschreven met een steile, blijkbaar opzettelijk verdraaide hand zonder enig karakter, op papier zonder watermerk, zooals men het in alle boekwinkels voor een paar stuivers in een groote envelop kan koopen.

— Hoe hebt gij dit ontvangen? vroeg hij eindelijk.

— Het lag tusschen mijn gewone brieven, die de post bezorgd had, maar er zat geen postzegel op de enveloppe, en was ook niet gestempeld. De brief is dus in het geheel niet op het postkantoor geweest.

— Wij zullen onderzoek op het postkantoor laten doen naar den brievenbesteller, die hier vandaag de post heeft gebracht, zeide Brooke. Misschien helpt het wat, ofschoon ik het betwijfel! Zelfs al was de postbeambte lid van de bende, dan zouden we dat toch niet kunnen bewijzen, daarvan ben ik zeker!

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, mijnheer Brooke, dat ik er geen seconde aan denk om zulk een geweldig groot fortuin zoo maar zonder meer aan die schurken af te staan.

— Dat stel ik op prijs, mijnheer Vandyke, zeide Brooke haastig. Het zou ook al te dwaas zijn! Hoe meer geld die bandicten in handen krijgen, hoe meer

zij in staat zullen zijn hun misdaden uit te breiden.

— Geloof gij, dat het mogelijk zou zijn het huis te bewaken waar het geld moet worden gebracht, en een val uit te zetten?

De detective schudde mismoedig het hoofd.

— Wij zullen het natuurlijk probeeren, zeide hij, maar ik vrees er voor dat het niet veel zal geven! Bij vroegere gelegenheden bleven de bandieten eenvoudig weg, omdat zij lucht hadden gekregen van ons plan, zij herhaalden hun waarschuwing, en als het slachtoffer niet betaalde, dan vond hij op een geheimzinnige wijze den dood.

Vandyke liet zijn vuist met een harden slag op het tafelblad nederkomen en riep:

— Wij zullen dan ditmaal eens zien, wie de sterkste is! Ik betaal nooit, nimmer! Al zou ik er honderdduizend dollar aan ten koste moeten leggen, tweehonderdduizend, ik wil die schurken overwinnen!

Brooke trok met de punt van zijn wandelrietje, hetwelk een spitsen degen verborg, eenige figuren op het tapijt, en antwoordde:

— Natuurlijk apprecieer ik dat van mijn standpunt ten zeerste, mijnheer Vandyke, maar ik wil u niet verhalen, dat de strijd ontzaggelijk zwaar zal zijn. Gij kunt u volstrekt niet voorstellen, over welke middelen deze bende beschikt! Weet gij wel, dat bekwame uitvinders en ingenieurs lid van het Genootschap zijn? Die hunne groote bekwaamheid en hun intellect in dienst hebben gesteld van het kwaad, in stede van aan het algemeene welzijn ten goede te laten komen. Weet gij wel, dat zij beschikt over tal van bedwelmende middelen, en vergiften, die zelfs bij de officieele geneeskunst niet bekend zijn? Weet gij wel, dat zij op het gebied der techniek gebruik maken van het allermodernste, hetwelk de jongste uitvindingen, zoowel in ons eigen land als in Europa ons hebben opgeleverd, dat zij bijvoorbeeld een brankast openen met thermiet, een stof die een ontzaggelijke hitte ontwikkelt, zoo groot, dat het hardste staal er als was door smelt? Als gij dat alles beseft, dan zult gij zelf wel inzien, dat wij met een tegenpartij te doen hebben, zoo ongelooflijk sterk, vooral ook, omdat zij in het duister werkt, dat wij al onze krachten tot het uiterste zullen moeten inspannen.

— Welnu, dan zullen wij ze inspannen! riep Vandyke uit en op zijn krachtig breed gelaat was een uitdrukking van ontombare wilskracht te lezen.

Op dit oogenblik werd de deur opengeworpen en

trad Cisy Vandyke, de eenige dochter van den staalkoning, binnen.

Zij was een zeer mooi meisje, met een echt Amerikaansch type, een fijn gezichtje, met groote blauwe oogen, en een macht van kastanjebruin haar.

Zij was niet alleen, maar in gezelschap van haar verloofde Theodor Flannagan, een man van rijzige gestalte en een krachtigen lichaamsbouw, met een donker uiterlijk dat aanstonds zijn Iersche afkomst verried.

Hij was niet lang geleden gepromoveerd tot inspecteur van politie, hetgeen hij te danken had aan zijn helder doorzicht en zijn grooten ijver.

De detective was dadelijk opgestaan toen het paartje binnen kwam en boog voor zijn chef, wiens gelaat zeer ernstig stond.

Het jonge meisje was haar vader dadelijk om den hals gevlogen en vlijde haar hoofdje tegen zijn breede borst.

— Och vadertje, doet u het toch maar! vleide zij. Wat beteekenen 5 millioen voor u! Hoe vreeselijk zou het zijn, als die menschen eens wraak op u namen!

Maar de staalkoning maakte de armen van zijn dochter zachtjes los en zeide op vasten toon:

— Zet je dat uit het hoofd, kind! Ik denk er niet aan! Ge weet niet waar je over praat! Wij mogen het niet doen, wij mogen ons niet zwak toonen! Het gaat hier om veel meer dan om 5 millioen, het gaat hier om de overwinning tusschen Orde en Wet, en tusschen Anarchisme en Misdaad!

— Je vader heeft gelijk, Cissy! zeide Flannagan op ernstigen toon. Wij mogen ditmaal niet toegeven. Al wordt het een strijd op leven en dood, wij moeten volhouden.

— Zoo denk ik er ook over, chef! riep Brooke uit. Als wij ons ditmaal zwak toonen, zal niemand in geheel New-York zijn leven meer veilig zijn, noch de rijken, noch de winkeliers, noch de gewone voorbijgangers! De nachtelijke aanrandingen worden hoe langer hoe talrijker en het is reeds herhaaldelijk voorgekomen, dat men brave arbeiders des Zaterdag na de ontvangst van hun loon opwachtte, half dood sloeg, en leeg plunderde. Ik ben verheugd, dat mijnheer uw vader er niet aan denkt, om deze onzinnige som te betalen, en wat ik kan doen, om de schurken in handen te krijgen, dat zal ik doen, al zou het mij het leven kosten.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt.

De negerbediende trad binnen, met een zilveren presenteerblad in de hand, waarop een brief lag.

Hij bleef bij de deur staan, totdat zijn meester hem wenkte, naderbij te komen.

Plotseling was het zeer stil in het groote vertrek geworden.

Het was alsof iedereen gevoelde, dat er een nieuw hoofdstuk stond te beginnen in het drama, dat hier plaats greep.

Vandyke had het briefje van het blad genomen, en het met driftige hand geopend.

Hij vloog den inhoud snel door, slaakte een kreet, en stak het Flannagan toe die met luider stemme het volgende voorlas:

„Je hebt de politie er in gehaald, pas op, Peter Vandyke!”

Cissy gaf een gil en snelde opnieuw naar haar vader toe.

Maar deze duwde haar zachtjes van zich af en riep den neger terug, die de deur reeds weder bereikt had.

— Wanneer is dat briefje gekomen, Tom? vroeg hij.

— Ongeveer tien minuten geleden, Mr.!

— Heb jij het zelf aangenomen?

— Ja, Mr.!

— Wie bracht het?

— Een agent van politie, op een motorrijwiël!

Flannagan en Brooke gaven tegelijkertijd een schreeuw van verbazing.

— Een agent? In uniform? riep de eerste gejaagd, terwijl hij den neger bij den arm greep, die zelf ver-

schrikt was over de uitwerking van zijn woorden.

— Ja, Mr.!, antwoordde de bediende.

— Heb je zijn gelaat gezien? Hoe zag hij er uit?

— Hij had een langen, zwarten baard!

— Een New-Yorksche agent met een baard? zeide Brooke hoofdschuddend. Nu, dat is natuurlijk een vermomming geweest!

— Maar het is de vraag, Brooke, of de uniform zelve ook wel een vermomming was! voegde Flannagan er op bitteren toon aan toe. Wij behoeven hier niet de waarheid te verbloemen — wij weten maar al te goed, dat er onder het politiecorps verdachte elementen zijn, gelukkig niet veel, maar toch voldoende om onze taak weer zeer aanzienlijk te verzwaren.

Vandyke wilde iets zeggen, toen de telefoon op zijn tafel overging.

Hij nam het toestel van den haak, luisterde even, verbleekte, en legde het toestel weder neer.

— Een boodschap van belang, mijnheer Vandyke, als ik vragen mag, zeide Flannagan, terwijl hij op zijn aanstaanden schoonvader toetrad.

— Een korte en veelzeggende waarschuwing, mijn beste Teddy! antwoordde Vandyke op doffen toon.

— Wat zeide men u?

— Men beval mij, aanstonds alle relatie met de politie af te breken, en haar vooral niet in de zaak van de vijf millioen dollars te betrekken, daar anders een mijner bloedverwanten het leven zou laten,

HOOFDSTUK III.

De eertse doode.

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden. Iedereen was onder den indruk, en het was alsof er een zware looden hand op al deze menschen drukte.

De neger had zachtjes het vertrek verlaten, toen hij zag, dat zijn aanwezigheid niet meer vereischt werd.

Vandyke was de eerste, die weder sprak.

Zijn stem had een schorren klank, toen hij zeide:

— Ik geef niet toe! Wij zullen onze voorzorgsmaatregelen nemen. Ben jij bang, Cissy?

— Niet voor mij zelf, vader, dat weet gij wel! riep het meisje op moedigen toon.

— Welnu, dan houden wij voet bij stuk! Ik heb niet veel familieleden, maar ik zal hen waarschuwen, dat zij zich in ieder geval in acht moeten nemen, al houd ik dit dreigement van de bende voor bluf — zoo ver zullen zij het niet durven laten komen! Maar — het is nu bijna een geluk, dat mijn lieve vrouw dit alles niet meer beleefd heeft, zij, met haar teederen aard, en haar zwakke zenuwen! Zij zou van ontzetting bezwijken zijn!

Men praatte nog eenigen tijd voort over de zaak, die allen bezig hield, en daarop nam Flannagan afscheid, teneinde zijn bezigheden op zijn bureau te gaan waarnemen, terwijl Cissy hem uitgeleide deed.

De staalkoning en de detective bleven alleen.

Terwijl Brooke nogmaals met de grootste zorgvuldigheid het papier van de beide briefjes onderzocht en tevergeefs eenige overeenkomst tusschen de beide handschriften trachtte te ontdekken, stelde Vandyke zich telefonisch in verbinding met zijn bloedverwanten, voor zoover hij hen kon bereiken, terwijl hij den anderen telegrammen zond, waarin hij hen de zaak uiteenzette, en hen waarschuwde de oogen goed open te houden.

De detective vroeg en kreeg verlof om het geheele huis te doorzoeken, waarmede een geruime tijd heenging.

Hij daalde af tot den kelder, die een zeer groote uitgestrektheid besloeg, en in verschillende vertrekken was onderverdeeld, en hij klom tot den zolder en het platte dak, hetwelk gedeeltelijk als tuin was inge-

richt, en omgeven was door een breede, ijzeren balustrade.

Wat hem daartoe bewoog, had hij zelf niet goed kunnen zeggen, maar hij begreep, dat de vijand hier in dit huis in verbinding moest staan met iemand van het dienstpersoneel, of anders met lieden, die hier dagelijks in- en uitliepen — misschien wel de secretaris van den staalkoning, een zijner beide typisten of een der dagelijksche bezoekers van den huize.

Maar hij vond niets verdachts, en ten lange leste keerde hij onverrichter zake weder naar de werkkamer van den millionair terug.

Toen hij daar binnentrad, stond Vandyke naast zijn bureau met een gelaat, zoo bleek als een doode, en smartelijk verwrongen, maar toch ook met een uitdrukking van woeste vastberadenheid er op.

Brooke snelde op hem toe, en zag nu, dat hij den hoorn van het telefoontoestel, dien hij zooeven had weggelegd, nog in de rechtervuist gekromd hield.

— Wat is er? Wat is er gebeurd, mijnheer Vandyke? vroeg de jonge detective verschrikt.

— Zooeven — een boodschap van het gasthuis — stamelde de staalkoning nauwelijks hoorbaar.

— Maar spreek dan toch! drong de detective aan. Gij zijt heelemaal buiten u zelf!

— Mijn neef, James Fulton — is daar een kwartier geleden doodelijk gewond binnengebracht.... door een auto overreden!

Brooke slaakte een kreet van woede en schrik en riep:

— Dus toch! En zoo snel reeds! Want wij mogen er niet aan twifelen — dit is natuurlijk geen ongeluk, maar een aanslag! Wij kunnen niet aannemen, dat het toeval zulke zonderlinge wegen zou kiezen. Heeft men den chauffeur kunnen aanhouden?

— Neen, die is zoo hard als hij kon doorgereden.

— Het nummer van de auto?

— Niemand heeft het kunnen opnemen.

— Waar geschiedde het?

— In het Central Park!

— Moet uw neef daar iederen dag passeeren?

— Ja, als hij van zijn kantoor naar huis gaat om te lunchen.

— Dan valt er niet aan te twifelen — de ellendingen hebben hun bedreiging ten uitvoer gebracht, zeide Brooke op somberen toon.

— En denken zij nu, dat ik het hoofd in den schoot zal leggen? riep Vandyke uit, terwijl hij beide vuisten balde, en dreigend tegen een onzichtbaren vijand schudde, nu minder dan ooit! Zij zullen zien, wie Vandyke is. Ik heb mijn heele leven staal gehanteerd; zij zullen het merken, hoe hard men daarbij wordt! Ik noemde daar zoeven de som van honderd-duizend dollar, mijn waarde Brooke; welnu, ik zal die som verdeelen onder de beambten van Scotland Yard, wanneer wij de ellendingen in handen krijgen, die met dezen aanslag in betrekking staan.

— Ik hoop, dat gij in de gelegenheid zult zijn, deze vorstelijke gift weg te schenken, mijnheer Vandyke! hernam Brooke, terwijl hij zijn hoed greep om afscheid te nemen. Gij blijft er dus bij, dat wij het huis bespieden en een val opzetten moeten?

— Ik blijf er bij!

— Vaarwel dan, mijnheer Vandyke. Of liever tot wederziens! Want ik denk wel, dat wij elkander t'ans vrij vaak zullen zien! Mocht ge mij soms plotseling noodig hebben — dan behoeft gij slechts naar het hoofdbureau van politie te telefoneeren.

Een krachtige handdruk maakte een eind aan het gesprek en even later had Brooke het weelderige huis van den staalkoning weder verlaten.

En als hij nog eens had opgezien, dan zou hij gemerkt hebben, dat achter een venster op de derde verdieping de gordijnen even vaneen werden geschoven en er een gelaat zichtbaar werd, dat dreigend op hem neerkeek.....

Er was een dag verlopen sedert de gebeurtenissen, welke zoeven werden beschreven.

Er waren geen nieuwe waarschuwingen gegeven of bedreigingen geuit, maar hierdoor lieten Flannagan of Brooke zich niet bedriegen — zij wisten maar al te goed, dat de waakzaamheid van Het Kwade Oog nooit verflauwt, en dat het huis van den staalkoning op even geheimzinnige als doeltreffende wijze bewaakt werd.

Maar laat op den avond van dien dag, toen Vandyke vóór zijn schrijftafel zat, om nog eenige stukken in te zien en te ondertekenen, welke zijn secretaris hem zoeven had voorgelegd, vloog er plotseling iets

zwaars door het open balkonraam naar binnen, dat op den vloer naast het bureau met een doffen slag neerviel.

Vandyke zag verschrikt op, sprong toen uit zijn stoel overeind, en nam het voorwerp op.

Het was de helft van een gewone straatklinker, en een stuk papier was er met behulp van een bindtouw-tje aan bevestigd.

De staalkoning vouwde het papier vlug open en las:

„Je hebt onze waarschuwing in den wind geslagen, ofschoon je hebt kunnen zien, dat wij geen holle dreigementen uiten en het huis in de Harbour Street door de politie doen bewaken! Je zult het bezuren! Pas wel op, Peter Vandyke.”

De steen viel uit de handen van den staalkoning en een oogenblik wankelde hij, maar toen herstelde hij zich spoedig, trok zijn revolver, die hem in deze dagen nimmer meer verliet, en ijlde naar het openstaande balkondeur, hetwelk uitzag op een breede zijstraat, waar om dezen tijd zeer weinig verkeer was.

Heel in de verte liepen een paar voorbijgangers, maar in de buurt van het huis was niemand te zien.

Vandyke trad op het balkon en wierp een blik boven zich, wellicht in de veronderstelling dat de man, die de steen geworpen had, zich ergens op het dak bevond, maar hij zag spoedig in, dat dit onmogelijk was, want er bevond zich niets, waarlangs die persoon dan naar boven had kunnen klimmen, geen steenen versierselen aan den muur, geen uitspringende steeenen, geen regenpijp, niets van dien aard!

Met gebogen hoofd, en gebalde vuisten, trad Peter Vandyke langzaam het vertrek binnen, nam voor zijn schrijftafel plaats en steunde het hoofd in de handen.

Maar waar hij ook over mocht denken, geen seconde kwam het bij hem op, aan de wenschen der bandieten toe te geven, en de 5 millioen in den kelder van het huis in de Harbour Street te deponeren.

Neen, hij dacht slechts na over middelen om de bende van Het Kwade Oog, of tenminste haar leiders onschadelijk te maken, maar hij vond niets, niets!

Om tien uur kwam zijn secretaris de ondertekende stukken halen.

Hij was een keurig gekleed man van omstreeks 35-jarigen leeftijd met een bleek, scherp geteekend gelaat, waarin twee grijze, verstandige oogen schitterden.

Zijn naam was Richard Hooper.

— Hebt gij niets voor mij te doen, mijnheer Vandyke, vroeg hij, toen hij de papieren in een groote

juchtlederen portefeuille had gedaan, welke hij onder zijn arm droeg.

— Neen, Hooper, als gij iets voor u zelf te doen hebt, kunt gij uw gang gaan.

De secretaris boog, en verliet het vertrek.

De deur viel achter hem in het slot en Vandyke bleef weder alleen.

Cissy bevond zich dien avond in de Metropolitan-Opera, waar Caruso in een nieuwe rol zou optreden en daar hij te werken had, werd zij vergezeld door haar chaperonne, een dame van omstreeks 60-jarigen leeftijd, een verre nicht van den staalkoning, die zich maar al te gelukkig had geacht, dat zij in een goed betaalde betrekking, meer als familielid dan als loontrekkende beschouwd, haar laatste dagen kon slijten.

Het was ongeveer kwart voor elfen en de stilte in het groote huis begon reeds haar drukkenden invloed op den staalkoning te doen gevoelen, toen de telefoon overging.

Vandyke nam het toestel in de hand.

— Hallo! Hier Vandyke! Met wien?

— Hoofdbureau van Politie! Kunt gij onmiddellijk hier komen?

— Als het noodzakelijk is!

— Zeer noodzakelijk. Er is iets zeer ernstigs gebeurd.

— Mijn God! Toch niet — toch niet met mijn dochter?

— Neen! Er is een aanslag gepleegd op Theodor Flannagan!

— Wat!? En — is hij dood?

— Neen, hij heeft den slag half afgeweerd, hij is zeer zwaar gewond!

— Waar is hij?

— In het ziekenhuis een paar honderd meter hier vandaan.

— Zijn de moordenaars gearresteerd?

— Een hunner, de andere is ontkomen! Zij waren met hun beiden.

— Heeft die man bekentenissen gedaan?

— Er is geen woord uit hem te krijgen. Hij heeft gezegd, dat men hem maar aanstonds naar den electrischen stoel moest brengen, en daarna zweeg hij.

— O, die ellendelingen! riep Vandyke uit. Ik kom aanstonds! Even een kleine waarschuwing voor mijn dochter schrijven, en haar voorzichtig voorbereiden. Ik wil niet, dat zij het uit den mond van iemand anders verneemt! Zij is naar de Opera. Ik kom!

— Ik dank u, mijnheer Vandyke. Gij zult er den

gewonde een groote vreugde door bereiden! Hij heeft naar u en naar miss Vandyke gevraagd. De politiedokter heeft hem vijf minuten toegestaan om met u te praten.

— Dan zal ik mijn dochter waarschuwen, dat zij mij dadelijk met de auto moet volgen, zoodra zij thuis is gekomen en mijn briefje gevonden heeft.

De staalkoning hing het toestel weder aan den haak, en snelde naar de electricische schel.

— Mijn hoed en mijn jas, Briggs! zeide hij tot den binnentredenden butler. En de snelste auto! Vluc wat!

De butler boog zwijgend, wierp zijn meester een onderzoekenden blik toe, en verliet het vertrek om de ontvangen bevelen ten uitvoer te brengen.

Een minuut later liet Vandyke zich in de kussens van de auto vallen, het hoofd van zorgen vervuld, maar ook van gevoelens van wraakzucht jegens de bandieten, die niet schroomden, onschuldigen te dooden, om hun roofzucht bot te vieren.

Ofschoon de auto zeer snel reed, ging zij naar het oordeel van den staalkoning lang niet vlug genoeg.

En toch duurde het ternauwernood een kwartier, alvorens de renwagen stil stond voor het ziekenhuis, dat zich in de buurt van het hoofdbureau van politie bevond.

De portier was blijkbaar reeds op de hoogte gesteld, want hij liet den bezoeker dadelijk in een klein spreekvertrek, teneinde den dienstdoenden geneesheer te gaan waarschuwen.

Deze trad enkele oogenblikken later binnen, en drukte den staalkoning stevig de hand.

— Het is een ernstige zaak met uw aanstaanden schoonzoon, mijnheer! begon de dokter. Maar hij heeft gelukkig een zeer robuuste gezondheid, en wij hopen stellig er hem bovenop te halen! Een minder sterk man zou den slag zeker niet te boven zijn gekomen!

— Waar is de ongelukkige? vroeg Vandyke met trillende stem. Breng mij dadelijk bij hem, wat ik u verzoeken mag!

— Wees zoo goed, mij te volgen, mijnheer! zeide de dokter.

Hij ging Vandyke voor, door een aantal gangen, tot hij de deur opende van een ruim en helder vertrek, hetwelk thans in een vage schemering was gehuld, daar men het licht zooveel mogelijk had getemperd, ten einde de oogen van den zwaar gewonde niet te vermoeien, en hem het slapen gemakkelijke te maken.

Dicht bij een der ramen, waarvoor de rolgordijnen waren nedergelaten, stond een ijzeren ledikant, en

daarop was het lichaam van den zwaargewonde uitgestrekt.

Flannagan was wasbleek, maar hij was bij kennis, en zijn oogen hadden hun glans reeds weder herkregeu.

Zijn hoofd was verbonden, en alleen zijn gelaat was zichtbaar.

— Een slag met een gummi ploertendooder op het hoofd en een messteek in de borst, zeide de geneesheer op zachten toon, terwijl hij zich tot Vandyke wendde. Het is een groot geluk, dat uw aanstaande schoonzoon juist toevallig vandaag voor het eerst zijn winterpet droeg, die van dikke stof is gemaakt, en die de kracht van den hevigen slag eenigermate gebroken heeft, anders vrees ik, dat onze inspecteur op slag gedood zou zijn!

Vandyke was reeds op het bed togetreden, en boog zich nu over den gewonde heen.

— Vijf minuten voor u, mijnheer Vandyke! waar schuwde de dokter op vriendelijken toon, terwijl hij zijn horloge raadpleegde. En onze gewonde mag slechts weinig spreken!

— Ik zal hem niet vermoeien, dokter! beloofde de staalkoning. Ik wilde mij in hoofdzaak persoonlijk overtuigen, dat hij voor ons behouden zal blijven! Mijn dochter komt aanstonds hier. Ik hoop, dat zij ook over vijf minuten zal mogen beschikken!

— Als miss Cissy belooft, dat zij zich kalm zal houden... zeide de geneesheer aarzelend.

— Daar zal ik zelf zorg voor dragen, zeide de staalkoning, terwijl hij naast het bed plaats nam op een eenvoudigen rieten stoel, en Flannagan bemoedigend toeknikte.

Vervolgens wendde hij zich tot den dokter en zeide:

— En vertel mij nu even in enkele woorden, hoe de zaak zich heeft toegedragen!

— O, het is spoedig genoeg verteld, zeide de geneesheer. Mijnheer Flannagan verliet ongeveer een uur geleden zijn huis, teneinde een collega op het bureau van politie te gaan aflossen en verder den nachtdienst te doen. Hij had ter nauwernood de huisdeur achter zich gesloten, of uit de duisternis van een koetspoort vlak naast zijn huis sprongen twee kerels tevoorschijn, het gelaat voor de helft verborgen door een rooden akdoek, die om kin, mond en een deel van den neus was geknoopt. Flannagan trok dadelijk zijn revolver, maar reeds had een der ellendelingen hem zijn mes tusschen de ribben gestooten, terwijl zijn makker het slachtoffer een vreeselijken slag op het hoofd toebreacht. Maar toch vond Flannagan nog de kracht

zijn revolver eenmaal af te schieten, en hij meent zeker, dat hij een der aanranders aangeschoten moet hebben, ten minste de kerel slaakte een gebrul van pijn en woede.

— En daarna? vroeg Vandyke, die ademloos geuisterd had.

— Het schot lokte dadelijk voorbijgangers aan, de twee bandieten snelden naar een wachtende auto, waarbij de een den ander moet hebben ondersteund, naar de getuigenis van enkele passanten, en de auto reed weg, vóór men nog goed en wel wist wat er eigenlijk geschied was. Een dadelijk getelefoneerde ziekenauto der gemeente voerde hem hierheen.

— Waarom niet naar zijn woning, die toch dichterbij was gelegen? vroeg Vandyke.

— Omdat de geneesheer, die was medegereden, een onmiddellijke operatie noodzakelijk achtte, en deze hier veel beter kon worden verricht.

— En — is die operatie geslaagd?

— Voortreffelijk! Als er zich geen complicaties voordoen, dan zal onze inspecteur over drie weken zijn dienst misschien reeds weder kunnen waarnemen!

— Noemt gij dat „reeds“? riep de gewonde op ongeduldigen toon. En al dien tijd zal ik mijn strijd tegen het geboefte moeten staken, dat de stad onveilig maakt, al dien tijd zal ik Cissy onbeschermd moeten laten! Wie weet, wat er nog kan gebeuren, nu wij geweigerd hebben, gevolg te geven aan den eisch van de schurken van de leden van Het Kwade Oog!

— Gij moogt u daar volstrekt niet over opwinden, Flannagan! zeide de geneesheer bezorgd. Er zullen wel goede maatregelen worden genomen, dat verzeker ik u! En nu moet ik u verzoeken, een einde aan uw bezoek te maken, mijnheer Vandyke! zoo wendde de dokter zich tot den staalkoning. De vijf minuten zijn ruimschoots gepasseerd!

— Dan begeef ik mij, als gij het goed vindt, weder naar de wachtkamer, dokter, teneinde daar de komst van mijn dochter af te wachten! zeide Vandyke. Het is nu half twaalf. Zij kan ieder oogenblik hier zijn. Wij kunnen dan gezamenlijk naar huis terug keeren!

— Gaarne tot uw dienst, mijnheer Vandyke! hernam de geneesheer. Zeg dan onzen gewonde vaarwel, of liever tot ziens!

Vandyke bukte zich over Flannagan heen en zeide met een voor den staalkoning ongewone ontroering in zijn stem:

— Ik hoop van ganscher harte, dat gij spoedig ge-

heel hersteld moogt zijn, Teddy. Het is immers voor ons, dat gij deze verwonding hebt opgedaan!

Flannagan schudde ontkennend het hoofd en glimlachte flauwtjes.

— Dat was toch den een of anderen dag wel gebeurd, zeide hij. De bandieten weten wel dat ik hun bitterste vijand ben — en ook niet tot de domste behoor! Zij zouden mij vroeg of laat toch hebben willen dooden!

De geneesheer had Vandyke zacht bij den arm genomen en duwde hem nu met vriendelijken drang de kamer uit.

Even later zat Vandyke weder in de spreekkamer van het gasthuis, en wachtte.....

Het werd twaalf uur, half een.....

Reeds eenige malen was Vandyke opgesprongen, daar hij meende, naderende voetstappen te hooren, maar telkenmale bleken die afkomstig te zijn van verpleegsters, die zich snel voortbewogen door de hol klinkende gangen van het reusachtige gebouw.

— Maar waar blijft zij toch? riep Vandyke uit, toen hij opnieuw een blik op de wijzerplaat van zijn horloge had geslagen.

Aangegrepen door een ongerustheid, waarvan hij zich den aard niet kon verklaren, stond hij op, drukte op den knop van de elektrische schel, die zich naast de deur bevond en zeide tot den binnentredenden bediende:

— Zou ik hier even kunnen telefoneeren, goede vriend?

— Wel zeker, mijnheer! antwoordde de man gedienschtig. Hiernaast is een telefoon. Gij kunt er dadelijk gebruik van maken!

En tegelijkertijd hield hij de deur voor den Staalkoning open van een klein zijkabinet, waar, behalve het telefoontoestel niets anders stond dan een kleine tafel met een stoel er voor.

Vandyke snelde naar het toestel, terwijl de bediende zich bescheiden verwijderde.

Hij greep met bevende hand den horen en gaf het nummer zijner dochter op.

Hij moest eenigen tijd wachten, en toen was het een vreemde stem, die hem antwoordde.

Aan den anderen kant van de lijn sprak Lizette, het Fransche kamermeisje van Cissy.....

— Met wien? vroeg zij, met haar eigenaardig, zangerig accent.

— Met Vandyke! Ben jij het, Lizette? Is mijn dochter al van de opera thuis?

— Neen, mijnheer, nog niet!

— Vraag haar, of zij mij onmiddellijk opbelt, zodra zij thuis is gekomen — ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waar zij zoo lang kan blijven. Ik ben in het Manhattan Ziekenhuis.

Vandyke legde het toestel met bevende hand weder neder, aangegrepen door een onverklaarbare vrees voor iets vreeselijks, dat dreigde en waaraan hij toch geen naam kon geven.

Hij wilde heengaan, maar bedacht zich en liet zich verbinden met de Metropolitan Opera.

Het duurde vrij lang eer hij antwoord kreeg.

De man die hem te woord stond, was de nachtwaker van het operagebouw, die met een makker telkens de ronde moet doen teneinde zich er van te vergewissen, of alles veilig is en er geen gevaar voor brand dreigt.

— Gij spreekt met Vandyke! zeide de Staalkoning. Kunt gij mij ook zeggen, of de voorstelling reeds is afgelopen?

— Afgelopen, mijnheer? vroeg de waker verwonderd. *Er is vanavond in het geheel geen voorstelling geweest!*

Het scheelde weinig, of Vandyke had het toestel uit de hand laten glijden, zoo trilden zijn vingers.

Hij duizelde en moest zich aan den rand van het tafeltje vasthouden om niet te vallen.

— Wat — wat zegt ge daar? Geen voorstelling? Hoe is dat mogelijk? Het moet toch in de bladen hebben gestaan?

— Dat is niet mogelijk, mijnheer! Er was vanavond generale repetitie en daar wordt nooit publiek bij toegelaten!

— En — hoe lang geleden is die repetitie afgelopen?

— Ruim drie kwartier!

— En — was er in het geheel geen publiek?

— Twee of drie reporters, mijnheer!

— Ik dank je, goede vriend! zeide Vandyke heesch, dat is alles wat ik weten wilde.

Hij hing het toestel weder op en strompelde naar de wachtkamer.

Het was of zijn hoofd zou barsten.

Tal van vragen drongen zich aan hem op, waarop hij geen antwoord wist.

Hoe kwam het, dat zijn dochter in de twee groote bladen waarop zij geabonneerd was een advertentie had kunnen lezen omtrent een voorstelling, waarbij Caruso zijn medewerking zou verleen, die blijkbaar

in het geheel niet had plaats gehad en die ook niet had kunnen plaats vinden?

Waarom, toen haar vergissing haar duidelijk was, keerde zij niet aanstonds naar huis terug?

Het was nu kwart voor eenen — was het denkbaar, dat miss Thornycroft, haar dame van gezelschap, haar zou hebben veroorloofd, zoo lang buitenshuis te blijven, daar zij toch wel wist dat Vandyke dit juist in deze tijden nimmer zou goedkeuren?

— God! Er moet iets gebeurd zijn! riep Vandyke eensklaps uit, terwijl hij als waanzinnig opsprong, en naar de bel ijde.

De bediende trad weder binnen en schrok van het uiterlijk van den bezoeker.

Verschrikt vroeg hij:

— Zijt gij niet goed in orde, mijnheer Vandyke? Zal ik den dokter halen?

— Doe dat! Dat had ik u juist willen vragen! stamelde de staalkoning op schorren toon.

De bediende snelde weg en even later trad de dokter binnen.

— Wat is er? vroeg hij verschrikt. Wat ziet gij er uit, mijnheer Vandyke!

— Dat is niet zoo erg til verwonderen, dokter, zeide Vandyke toonloos: Ik vrees, dat er met mijn dochter iets zeer ernstigs is gebeurd!

En nu deelde hij den geneesheer met enkele woorden de reden zijner ongerustheid mede.

Toen hij had uitgesproken, zeide de dokter:

— Gij zegt, dat uw dochter vergezeld was van haar dame van gezelschap?

— Ja!

— Is die dame betrouwbaar?

— O, volkomen! ik zou eerder aan haar twijfelen dan aan mij zelve! antwoordde de Staalkoning met vuur.

— Maar dan zou zij dus in hetzelfde gevaar moeten verkeerden als mejuffrouw uw dochter!

— Misschien! zeide Vandyke op doffen toon. Ik weet het niet — ik kan niet denken — zegt gij wat ik doen moet! Het is mij alsof er een looden hand op mijn hersens drukt!

De geneesheer dacht even na en ging toen snel naar het kleine kabinet, waar hij de telefoon van den haak nam.

Hij liet zich met het hoofdbureau van politie verbinden.

Het gesprek duurde slechts eenige minuten, maar toen de dokter den horen weder weglegde, was hij even bleek als zijn bezoeker.

Hij trad langzaam het wachtvertrek weder binnen en zeide op zachten toon, terwijl hij zijn hand op den schouder van den Staalkoning legde:

— Gij moet sterk zijn, mijnheer Vandyke — ik heb u een zeer droevige tijding mede te deelen.... men heeft een half uur geleden een vrouw bewusteloos langs het trottoir gevonden — volgens haar papieren, die zij in een kleine reticule droeg, was het miss Thornycroft, de dame van gezelschap van uwe dochter. Wat Miss Cissy betreft — men weet op dit oogenblik niet waar zij zich bevindt.....

HOOFDSTUK IV.

Een nachtelijke boodschap.

Reeds den volgenden morgen stonden alle bladen vol van de raadselachtige verdwijning van de dochter van den Staalkoning.

Niemand twijfelde er een oogenblik aan, of men had hier te doen met een daad van wraak, of met een waarschuwing van Het Kwade Oog, wegens het feit, dat Vandyke ondanks alle dreigementen toch de politie in het geval betrokken had.

Het zou zeker niet lang duren, of de schatrijke vader zou opnieuw een aanmaning krijgen, om het reusachtige bedrag van vijf millioen dollar op de aangewezen plaats te deponeeren op het daartoe bepaalde tijdstip.

De geheele Upper Ten was diep onder den indruk van het gebeurde, want niet alleen was het jonge meisje, dat op zulk een geheimzinnige wijze verdwenen was zeer bemind in de kringen waar zij verkeerde, maar in ieder huisgezin bestond de vrees dat daar kon geschieden, hetgeen het gezin van den Staalkoning op zulk een vreeselijke wijze had getroffen.

Natuurlijk had de politie dadelijk alles in het werk gesteld, om de bedrivers van deze brutale schalking — want aan iets anders behoefde men niet te denken — op het spoor te komen.

Maar het bleek maar al te spoedig, dat zij daarbij voor een bijna onoplosbare moeilijkheid zou komen te staan.

Een nauwkeurig onderzoek had al spoedig het volgende aan het licht gebracht.

De beide bladen, welke het jonge meisje ontving, hadden inderdaad een advertentie bevat, waarin voor dienzelfden avond in de Metropolitan-Opera een voorstelling van de „Afrikaansche” met Caruso in de rol Nelusko had gestaan. De advertentie was met groote behendigheid, die een meesterhand verried, over een andere advertentie heengeplakt, nadat men het papier zoo dun mogelijk had afgescheurd.

Wie deze advertentie gezet had, kon onmogelijk worden nagegaan — maar dit stond wel vast dat het niet geschied was op de zetterij van de bewuste bladen.

De Bende van het Kwade Oog had blijkbaar de beschikking over een geheime drukkerij, waar men een

zeer groot aantal lettertypes in voorraad had, zoodat het mogelijk was de meeste groote bladen te imiteeren.

Het eerste wat men toen deed, was natuurlijk, te onderzoeken hoe die beide bladen in huis waren gekomen.

De krantenrondbrengster werd aan een zeer streng verhoor onderworpen, maar men kon uit de weenende vrouw niets anders krijgen, dan dat zij zooals gewoonlijk met haar pak met bladen in de bestelauto was gestapt, die haar naar haar wijk zou brengen, en dat zij haar kranten op de gewone wijze had rondgebracht.

Men stelde een grondig onderzoek in naar den levensloop van de vrouw, maar dit bracht de Justitie niet veel verder — zij was vijftig jaar en weduwe, zij had twee dochters, waarvan er een blind was, zoodat zij voor het arme kind moest zorgen, zij was 15 jaar in dienst van het blad, zij had nimmer aanleiding gegeven tot ontevredenheid — en dat was alles.

Men moest de vrouw wel laten gaan met de mededeeling, dat zij zich ter beschikking van de politie moest houden.

Hoe de beide bladen met de gefingeerde advertentie onder de oogen van het jonge meisje waren gekomen — dat was een raadsel.

De butler, Briggs, verklaarde dat hij de bladen met nog eenige brieven uit de bus had gehaald, en ze, volgens zijn gewoonte, op het daartoe bestemde tafeltje in de vestibule had gelegd, waar een der huisknechts, meestal de neger Hickings ze naar den geadresseerde bracht.

En de politie moest met deze verklaring wel genoegen nemen, omdat het volstrekt niet te controleeren viel, of Briggs de waarheid sprak.

Men wist dus nu, dat Cissy, niet anders meenende, of er zou dien avond een voorstelling in de Opera plaats vinden, omstreeks half acht in gezelschap van Miss Thornycroft, haar dame van gezelschap, het huis verlaten had.

Zij was er naar toe gereden in haar eigen auto, voor de deur van de Opera uitgestapt, waar met het oog op de Generale Repetitie licht brandde en de chauffeur

was natuurlijk aanstonds teruggekeerd, hetgeen trouwens met bewijzen gestaafd was.

Maar wat er van dat oogenblik af geschied was — dienaangaande tastte men in het duister.

Er had zich een krantenjongen bij de politie aangemeld, die verzekerde, dat hij onder de penistyle van het machtige gebouw, twee dames, in eene waarvan hij aanstonds de dochter van den Staalkoning herkend had, in gesprek had gezien met een man, en dat deze haar even later naar een huurauto had geleid, zijn hoed had afgenomen, en zich verwijderd had, waarna de auto was weggereden.

Dit was ongetwijfeld een belangrijke mededeeling, maar per slot van rekening had men er weinig aan, want New-York heeft duizenden huur-auto's, de jongen had het gezicht van den man niet gezien, hij had niets kunnen hooren — en men was dus niets verder.

Het bewusteloze lichaam van Miss Thornycroft was teruggevonden op een plaats, vele mijlen verwijderd van de plek waar het Metropolitan Opera-gebouw staat.

De eerwaarde dame was, nadat men haar een krachtig opwekkend middel had toegediend, uit haar bewusteloosheid ontwaakt — maar zij wist zich volstrekt niets te herinneren!

En wat het raadselachtigste van alles was — zij ontkende, dat zij met Miss Cissy voor het Opera-gebouw met een heer had staan praten!

Men liet den krantenjongen opnieuw voorkomen en confronteerde hem met Miss Thornycroft.

De jongen bleef stijf en sterk op zijn stuk staan — de oude dame bleef ontkennen!

De Commissaris van Politie die dit verhoor leidde, had den knaap met strenge straffen bedreigd, deze was in tranen uitgebarsten — maar hij had volgehouden wat hij steeds gezegd had!

De politiebeambte had naar zijn hoofd gegrepen, vrezende dat hij gek zou worden, en zelfs helde hij een oogenblik over tot de meening, dat de oude dame meer van de zaak moest weten.

Hij zag echter spoedig het onhoudbare er van in en hij kon niet anders doen, dan den knaap wegzenden, en hem onder het oog te brengen, dat hij zich ter beschikking moest houden.

Dat had men ontdekt — en het was bitter weinig, als men bedenkt tegenover welke vijanden de politie hier stond!

Wat Vandyke betreft — de slag had hem bijna verpletterd, en hij liep langen tijd waanzinnig van smart, niet wetende wat te moeten doen, door het reusachtige

huis in de 5de Avenue, waar niet langer het vroolijke laohje van zijn geliefd kind weerklonk.

Hij had aanstonds een half dozijn particuliere detectiven in dienst genomen, en hen groote bedragen beloofd, als zij er in slaagden een spoor van zijn dochter te vinden.

Hij had een langdurig gesprek gevoerd met Miss Thornycroft, nadat deze uit het gasthuis vertrokken en weder naar het prachtige heerenhuis teruggekeerd was, en haar bezworen zich tot het uiterste in te spannen om haar geheugen te herkrijgen.

Maar onder tranen had de oude dame hem verzekerd dat het was alsof haar verstand stil stond van het oogenblik af, dat zij en Cissy uit de auto waren gestapt.

Zij herinnerde zich nog vaag zich een weinig te hebben verwonderd, dat de voorgevel van het Opera-gebouw zoo schaarsch verlicht was — en daarop was alles als het ware in duisternis gehuld.

De dag verliep treurig.

Ieder oogenblik greep de ongelukkige vader naar de telefoon, teneinde inlichtingen bij de politie te vragen, ofschoon zijn gezond verstand hem zeide dat hij het aanstonds zou weten, wanneer er eenig spoor ontdekt was.

Het werd avond — en nog altijd niets!

Rusteloos liep Vandyke heen en weder in de ontzagelijke bibliotheekzaal, die door drie treden in twee helften verdeeld was, waarvan de eene ongeveer 30 centimeters hooger lag dan de andere.

Hij wist niet meer op wien of op wat hij rekenen moest — hij miste den steun van Teddy Flannagan, die zelf zwaar gewond ter neder lag, en hij wilde iedereen wantrouwen nu het gebleken was, dat er als het ware een net van samenzwering om hem heen gespannen was.

Zoo werd het middernacht.

En eindelijk begaf Vandyke zich naar zijn slaapkamer, uitgeput van smart en vermoeienis, want ook hij zelf had de stad in alle richtingen doorkruist, in de dwaze hoop, dat een toeval hem zijn dochter weder in de armen zou voeren.

Het slaapvertrek van Peter Vandyke bevond zich op de eerste verdieping en zag met drie vensters uit op den achtertuin, die door een hoogen muur met scherpe penen beplant omgeven was.

De butler had de gordijnen reeds dicht gedaan, en alles voor de nachtrust in orde gebracht.

— Hebt ge mij nog noodig, mijnheer? vroeg hij op eerbiedigen toon met de kruk van de deur reeds in de hand.

— Neen, Briggs — ik dank je! zeide Vandyke toonloos. Ga maar slapen — en laat mij morgenochtend om 7 uur weer roepen!

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer. Ik wensch u goede nachtrust.

Een smartelijke glimlach vertoonde zich op het gelaat van den Staalkoning.

Hoe bitter ironisch klonk deze banale wensch in den mond van een vreemdeling.

Langzaam, terwijl zijn gedachten geheel ergens anders waren, begon Vandyke zich te ontkleeden en wierp zich daarna met een diepen zucht op het prachtige praalbed, een meubel dat indertijd 4000 dollar had gekost, maar dat thans menig werkman niet met hem zou willen ruilen.

Hij trok het telefoontoestel naar zich toe, dat op een tafeltje naast het hoofdeinde stond, en stelde zich voor het laatst nogmaals in verbinding met de politie — niets — altijd niets!

Hij liet zich achterover in de kussens vallen, sloot de oogen en trachtte te slapen.

Maar het ging niet — dat bemerkte hij wel.

De slagen van de groote cijferpendule op den marmeren schoorsteenmantel, hoog boven den open haard, hoorde hij met een buitengewone helderheid, ondanks de groote uitgestrektheid van het slaapvertrek.

Het uurwerk sloeg één uur, half twee, en eensklaps opende Vandyke de oogen weder.

Ofschoon niets hem had kunnen waarschuwen, had hij de duidelijke gewaarwording, dat er iets ongewoons in de slaapkamer plaats greep.....

En eensklaps werd zijn blik getrokken naar een zonderlinge lichte plek hoog aan den muur, die tegenover zijn bed was, en dicht bij den hoek dien zij met den zijmuur vormden.

Vandyke vroeg zich nog vruchteloos en vol verbazing af, vanwaar deze zonderlinge lichtplek afkomstig kon zijn, toen hij met een schorren kreet recht overeind vloog, zich op beide vuisten steunde, en den starenden blik van zijn wijd open oogen op de lichtplek richtte.

Want daar schitterde nu eens klaps een menschelijk oog met een afschuwelijke duivelsche uitdrukking!

Het scheen te leven, want de wimpers trilden zachtjes.

De pupil schitterende met een huiveringwekkenden glans, en de starre blik scheen recht op den man in het bed.

En onder dit dreigende, boosaardige oog versohenen een voor een de woorden:

„Nog vier dagen, Peter Vandyke!”

Met een kreet was de Staalkoning het bed uit, en zijn bevende vingers tastten naar de lade van de tafel, waarin hij zijn revolver placht te bewaren. Maar hoe hij rukte of trok — er was geen verwrikken aan.

En op hetzelfde oogenblik verdween het boosaardige oog en verdwenen ook de waarschuwend, veelbeteekenende woorden.

Het voorhoofd met zweet bedekt, klappertandend tastte Vandyke naar den schakelaar van het elektrische licht.

Nu verspreidde een kristallen kroon haar door melkglas gedempt licht in het vertrek.

Vandyke begon zijn rondgang, maar hij kon volstrekt niets verdachts ontdekken.

Hij sloeg de gordijnen terzijde — de tuin lag in duisternis gehuld, en geen enkele menschelijke gedaante was er zichtbaar.

Hij opende de deur die op de gang uitkwam, zoowel als die van de badkamer, welke eveneens nog een deur op de gang had en ten slotte de deur van een kleine werkkamer, waar de Staalkoning weleens placht te schrijven, als hem laat in den avond, wanneer hij zijn slaapvertrek reeds betreden had, nog een of ander denkbeeld inviel, en hij zijn secretaris niet wilde storen.

Maar hij vond niets...

Overal rust en stilte.

In het groote huis soheen iedereen zich reeds ter ruste te hebben begeven.

En Vandyke begreep wel, dat het geen doel zou hebben, zijn onderzoekingen thans verder uit te strekken.

Wel begaf hij zich even op de gang en boog zich over de gebeeldhouwde leuning van de trap.

Heel beneden, ergens in de vestibule, meende hij een zwak schijnsel te zien, maar reeds was het verdwenen.

Met gebogen hoofd begaf Vandyke zich weder naar het slaapvertrek en sloot zorgvuldig de deur.

Hij onderzocht de lade van zijn tafel en bevond dat zij met sterk ijzerdraad was vastgemaakt.

Weer liet hij zich op de kussens neervallen, na het licht te hebben uitgedraaid, maar de slaap scheen hem te ontvlieden.

Langzaam kropen de uren voorbij.

Pas om 6 uur viel Vandyke in een onrustige sluimering, geplaagd door fantastische droomen.

Maar om 7 uur schrok hij plotseling weder wakker.

Het was nog duister in het vertrek, maar door de

kier van het gordijn was een vage schemering zichtbaar.

Even bedacht hij zich wat hem had wakker doen schrikken, en toen wist hij het ineens — het was de telefoon geweest.

Hij nam het toestel van den haak en bracht, het

hoofd koortsachtig gloeiend, den hoorn aan het oor.

— Hier Vandyke! zeide hij met doffe stem. Met wien?

— Met een vriend! Schep moed — ik kom u helpen! klonk een klankvolle, heldere stem aan het andere einde van de lijn.

HOOFDSTUK V.

Waar Raffles verschijnt.

Het moge zonderling schijne, maar het was Vandyke, nadat hij deze wonderlijke boodschap van een onbekende had gekregen, alsof hij zich ontheven voelde van een grooten last.

Die stem moest toebehooren aan een krachtig man — een man van daden!

Vandyke dacht echter volstrekt niet verder na over deze eigenaardige boodschap — daartoe was het in zijn hoofd nog te verward — en te duister!

Hij sloot nog even de oogen totdat een luid geklop op de deur hem waarschuwde, dat het tijd was om een nieuwen dag te beginnen.

Hij nam een bad, zoo koud als hij het slechts velen kon in de prachtige in den vloer ingelaten badkuip, die echter veeleer een zwembassin mocht heeten, en van het fijnste marmer gebouwd was, kleedde zich haastig aan, ontbeet, doorliep onder het eten snel de ochtendbladen en begaf zich vervolgens naar zijn werkvertrek, waar zijn secretaris hem reeds wachtte.

Vandyke wreef zich een paar malen met de hand over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen, en zeide toen:

— Ik geloof niet dat ik vandaag in staat ben om te werken, Hooper. Doe maar zooveel mogelijk alles zelf wat ik je verzoeken mag. Met de beurs vooral wil ik vandaag niets te maken hebben.

— Zoals gij wilt, mijnheer Vandyke, zeide de secretaris, terwijl hij een grooten stapel reeds geopende brieven voor zijn chef neerlegde. Dit is de post van morgen, vervolgde hij.

— Wat ik je bidden mag, Hooper — doe het zelf! riep Vandyke ongeduldig uit, terwijl hij den stapel brieven van zich af schoof,

— Tot uw dienst, mijnheer.

De secretaris nam de brieven weder van de tafel en trok zich daarmede terug in een aangrenzend vertrek, waarvan hij de deur achter zich toetrok.

Vandyke bleef eenige oogenblikken met het hoofd in de hand onbewegelijk voor zijn schrijftafel zitten, toen de fluit van de spreekbuis, die onder het bereik van zijn hand aan de schrijftafel bevestigd was, plotseling overging.

Hij schrok op, alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

Geen wonder — deze spreekbuis mondde aan den anderen kant uit in het boudoir van zijn dochter.

Hij had ze op verzoek van Cissy, expres doen aanleggen, opdat hij gemakkelijk met zijn kind eenige woorden zou kunnen wisselen, zonder dat men daarbij de huistelefoon behoefde om te schakelen.

Met bevende hand nam hij de fluit van het toestel en sprak op zachten toon:

— Wie is daar? Wat wilt gij?

— Zendt onmiddellijk onder een of ander voorwendsel een uwer mannelijke bedienden weg! klonk het aan het andere uiteinde van de buis.

Vandyke had groote moeite een kreet te weerhouden — dat was dezelfde stem, die hem dezen nacht telefonisch hulp had toegezegd!

Hij hakkelde snel achter elkaar eenige vragen, maar al spoedig klonk het eenigszins ongeduldig:

— Het is geen tijd van vragen maar van handelen! Doe wat ik zeg! Over een uur moet de man ontslagen zijn, en hij moet op staanden voet het huis verlaten.

— Ik beloof het! zeide Vandyke, bijkans zonder het zelf te weten.

Hij deed de fluit weder op de buis, stond op, verliet haastig het vertrek en liep zoo snel hij kon naar den zijvleugel, waar zich de vijf of zes vertrekkende van zijn dochter bevonden.

Hij trad het boudoir binnen — het was verlaten.

Ook in de slaapkamer bevond zich niemand, evenmin als in het salon, de muziekkamer, de weelderig ingerichte badkamer of het kleine leeszaaltje.

— Dat is onbegrijpelijk! mompelde Vandyke voor zich heen. Ik ben toch niet gek geworden — ik droom toch niet? Maar wie is dan die geheimzinnige helper — hoe komt hij hier in huis? Waar houdt hij zich schuil?

De Staalkoning dacht nog over de beantwoording dezer vragen na, toen hij zich weder naar zijn werkvertrek begaf, en trachtte zijn gedachten te verzamelen.

Een ingeving, zeide hem, dat hij de raadgeving van den geheimzinnigen onbekende dadelijk moest opvolgen.

Een voorwendsel zou hij spoedig genoeg vinden — een van de bedienden had in de laatste dagen toch reeds zijn ongenoegen opgewekt, en in tegenwoordigheid van den butler had hij den man reeds eenmaal met ontslag bedreigd.

Een half uur later gaf een onhandigheid van den bediende in kwestie zijn meester een gereede aanleiding om den man aan de deur te zetten.

Vandyke belde Briggs, den butler, en zeide kortaf:

— Briggs, Philip is van dit oogenblik af ontslagen — ik heb hem herhaaldelijk gewaarschuwd en nu loopt het de spuigaten uit. Betaal hem veertien dagen loon — dat is meer dan hij verdient.

— Zooals mijnheer beveelt! zeide Briggs onderdanig. Moet ik een anderen huisknecht voor mijnheer bestellen?

Vandyke scheen een oogenblik na te denken, en toen was het alsof een geheime stem hem aandreef om te antwoorden:

— Laat het maar, Briggs — ik kan ditmaal misschien wel een bediende van een mijner vrienden overnemen. Wij zullen wel zien...

Philip pakte dus zijn boeltje en verliet het huis op staanden voet.

Er was nog geen vol uur verlopen of er belde een man met een onnoozel gelaat, vlaskleurig haar, wenkbrauwen van denzelfden tint, en die eeuwig scheen te glimlachen, aan de deur van het groote heerenhuis.

Briggs opende de deur voor hem, monsterde hem van top tot teen en vroeg toen:

— Wat is er van je dienst, vriend?

— Ik kom om de betrekking van huisknecht. Ga mijnheer maar even waarschuwen als je wilt — u is zeker de butler?

— Ja, die ben ik! Verwacht mijnheer je dan? vroeg Briggs, terwijl hij den ander aandachtig opnam.

— Dat kon wel eens wezen! antwoordde de bezoeker met een onnoozel lachje.

Briggs haalde de schouders op en zeide kortaf:

— Ga dan maar met mij mee — maar als mijnheer het met jou kan vinden, dan zou het mij verbazen, want om je de waarheid te zeggen, zie je er niet naar uit alsof je het buskruit hebt uitgevonden.

— Hie, hie — dat heb ik ook niet, mijnheer! ginnegapte de man met het peenkleurige haar, terwijl hij Briggs op den voet volgde. Maar ik ben ijverig, ik ben eerlijk, al zeg ik het zelf, en ik weet mijn handen thuis te houden. Dat is tegenwoordig al heel wat waard, zou ik zeggen.

— Zou je denken? kwam Briggs zonder het hoofd om te wenden. Maar je bent nog al praatziek, geloof ik.

— Mijnheer maakt er maar een grapje mee, gichelde de nieuwe knecht. Ik weet heel goed mijn mond te houden.

Onder het spreken waren de beide mannen eenige gangen doorgegaan, en nu klopte Briggs aan een deur, trad tegelijkertijd binnen en zeide tot Vandyke, die voor zijn schrijftafel zat:

— Daar is een bediende, mijnheer, die hier voor Philip in de plaats wil komen — hij zegt, dat gij hem verwachtte.

Vandyke wist snel de verwondering te maskeeren, die zich op zijn gelaat wilde afteekenen en zeide kortaf:

— Laat den man maar eens hier komen.

Briggs wenkte den nieuwen bediende binnen te komen, verliet het vertrek, en sloot op de hem eigen, bescheiden wijze de deur achter zijn bezoeker.

Deze bleef bedremmeld staan, terwijl hij zijn hoed tusschen de vingers ronddraaide, tot Vandyke hem beval naderbij te komen.

Hij monsterde den man nieuwsgierig en vroeg toen:

— Je wilt hier bij mij in dienst komen?

— Graag mijnheer.

— Hoe wist je dat Philip ontslagen is?

— Ik moest een boodschap doen, mijnheer, en ik kwam hem met zijn valies en een pakje in de hand op

den hoek van de straat tegen. Hij was erg kwaad, en vertelde mij dat hij op straat was gezet.

— Maar je eigen betrekking dan, man?

— Die ben ik juist een paar dagen geleden kwijt geraakt, mijnheer — mijn meester zei, dat ik te stom was om voor den duvel te dansen.

De nieuwe bediende had dit zoo trouwhartig gezegd, dat Vandyke even glimlachte, ofschoon zijn gezond verstand hem zei, dat deze man onmogelijk een bediende kon zijn, al had hij er geheel en al het type van.

— Je bent in ieder geval eerlijk, hernam de Staal-koning. Denk je dat je het werk hier zou kunnen doen?

— Ik zal in ieder geval graag mijn best doen, mijnheer.

— Nu, dan kun je hier blijven! Wij zullen het eens 14 dagen aanzien. Briggs zal je wel een en ander omtrent mijn gewoonten mededeelen.

En tegelijkertijd drukte Vandyke op een schel, waarop Briggs even later binnentrad.

— Deze man is aangenomen, Briggs! zeide Vandyke met een hoofdknik in de richting van den bediende. Deel hem mede wat hij te doen heeft, wijs hem het kamertje van Philip en zie of de uniform hem past.

Briggs boog zijwendend en zeide tot den nieuw aangenomen bediende:

— Ga dan maar eens mee vriend!

— Dat is waar ook! Ik weet nog niet eens je naam! zeide Vandyke.

— Hobbs, mijnheer! Josua Hobbs, maar mijnheer noemde mij vroeger kortaf Job!

— Nu, dan zullen wij het daar voorloopig maar mee houden, je kunt gaan.

Briggs draaide zich om, teneinde zich naar de deur te begeven en den nieuwen bediende den weg te wijzen en van dit oogenblik maakte Job gebruik om bliksemsnel een klein opgevouwen papiertje voor den staalkoning op de tafel neder te werpen.

En daarop volgde hij in de houding van een boetvaardigen zondaar, zijn hoed in de handen ronddraaiend, den butler, die hem naar zijn kamertje zou brengen.

Zoodra de deur achter de beide mannen was dichtgevallen, opende Vandyke snel het briefje en las: „Wantrouw iedereen. Geef uw oogen goed den kost. Geef mij aanstonds verlof om mijn koffers te gaan halen. Verlaat tien minuten later het huis, neem een auto, laat u tot Marble Arch rijden, ga het paviljoen in Hyde Park binnen, waar ik u zal wachten.”

Hoe het kwam, zou Vandyke naderhand onmogelijk hebben kunnen verklaren, maar hij dacht er zelfs geen seconde aan, tegen deze raadgeving in te handelen, of haar in den wind te slaan, ja, hij verbaasde er zich niet al te zeer over!

Het was, alsof een sterke hand de zijne had gegrepen, en hem nu door de grootste moeilijkheden naar een veilige haven bracht!

Hij vouwde het papiertje zorgvuldig op, stak het in zijn binnenzak, en maakte zich gereed, zich naar de wenken van zijn geheimzinnigen helper te gedragen.

Job vroeg en kreeg verlof zijn koffer te gaan pakken en halen. Vandyke liet hem gaan en verliet zelf een tien minuten later zijn huis, riep een huurauto aan, zoodra hij uit het gezicht zijner woning was, en beval den chauffeur, hem naar Marble Arch te rijden.

Daar gekomen zond hij den man weg, en ging Hyde Park binnen.

Na enkele minuten had hij het paviljoen bereikt, waar zich thans slechts weinig wandelaars ophielden.

Job zat in een hoek, scheen geen notitie van den binnentredende te nemen, maar gaf hem een wenk, stond op, betaalde, en verliet het paviljoen.

Vandyke volgde hem op den voet, en even later stonden de beide mannen tegenover elkander onder een dikken boom, beschut tegen onbescheiden blikken en ooren.

Job nam dadelijk het woord, en zeide met gedempte, maar duidelijke stem, dezelfde stem ditmaal van de nachtelijke hulpaanbieding en de spreekbuis:

— Een paar woorden met u, mijnheer Vandyke! Ik zal kort zijn. Ik zeg u vooruit, dat ik tot mijn optreden volstrekt niet gedreven word door persoonlijke sympathie voor u! Dit zou eenigszins overdreven zijn, want vóór gisteren had ik uw naam nog nooit gehoord, hetgeen uw ijdelheid wellicht minder zal kwetsen, als ik u zeg, dat ik geen Amerikaan, maar Engelschman ben. Ik handel, omdat ik er behagen in vind, mij te meten met hetgeen onaantastbaar schijnt. Ik wil u helpen, voorloopig althans, tegen vijanden, waartegen de New-Yorksche politie blijkbaar niet is opgewassen. Ik las gisteren van de ontvoering uwer dochter, nadat ik reeds kennis had genomen van de dreigbrieven, welke een geheimzinnig genootschap sedert eenige dagen tot u richt, en mijn besluit was genomen. Wie ik ben zult gij niet uit mijn mond vernemen. Gij aanyaardt mijn hulp of gij wijst haar af, dat is uw zaak, maar het is de mijne, mijn incognito te bewaren! Wilt gij op deze voorwaarde van mijn hulp

gebruik maken, en ik durf zeggen, dat zij niet geheel en al waardeloos is, dan verbindt gij u, mij niet met vragen lastig te vallen, en u te gedragen volgens mijn aanwijzingen. Wilt gij dat?

De staalkoning stond een oogenblik in beraad.

Maar toen bedacht hij, dat hij feitelijk niets meer te verliezen, en daarentegen alles te winnen had, als hij zich schikte naar de wenschen van dezen zonderlingen vreemdeling, die zoo eensklaps in zijn leven was verschenen.

Hij stak hem de hand toe, en zeide haastig:

— Ik lever mij geheel en al aan u over! Doe wat gij wilt! Ik zal niet vragen! Breng mij slechts mijn dochter terug, en ik zal u een vermogen betalen!

— Het eerste zal ik pogen! antwoordde Job koeltjes. Wat het laatste betreft — ik ben niet gewoon, geschenken aan te nemen! Ik zal uw karakter doorvorschouwen — en daarvan alleen zal de wijze afhangen, waarop gij mij zult schadeloos stellen voor mijn pogingen. Laat ik u zeggen, dat ik minder door menscheelievendheid gedreven word dan wel door mijn grootte liefde voor sport in al haar uitingen. Ik heb hoegeenaamd geen reden, op al te goeden voet te staan met de politie van uwe stad, zoo min, trouwens, als met de politie over den geheelen aardbodem, maar ditmaal wil ik nu eens met haar samenwerken, al is het dan niet openlijk! En ik wil u hier dadelijk bij zeggen, dat ik er prijs op stel, als gij een volkomen stilzwijgen bewaart omtrent alles wat er tusschen ons is voorgevallen, en nog mocht geschieden. Zoo niet, dan zou ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, u en de uwen aan uw lot over te laten en weder te vertrekken. Voor al uw huisgenooten, voor de detectives, kortom voor iedereen ben ik Job, de huisknecht, een niet al te snugger persoon, die zeker geen vlieg kwaad zou doen, en ook niet aan overmaat van verstand lijdt. Wie ik inderdaad ben doet er voorloopig niet toe. Als ik het oogenblik daartoe gekomen acht, zal ik het wellicht wereldkundig maken. Wij zijn het dus eens?

— Ja, mijnheer! antwoordde de staalkoning met vaste stem. Wie gij ook zijn moogt, en door welke beweegredenen gij ook gedreven wordt — ik neem uw hulp van harte gaarne aan als een drenkeling, die zich aan een stroohalm vastklampt. Dit houdt voor u geen beleediging in, want gij zult zelf wel erkennen, dat ik nog volstrekt niet weet, of gij inderdaad in staat zult zijn, den strijd met het geboefte, dat mijn dochter ontroofd heeft, met succes te kunnen voeren.

— Ik neem het u in het geheel niet kwalijk! antwoordde Job glimlachend. Ik zou in uw plaats niet anders praten. En nu keert gij aanstonds naar uw huis terug. Gij doet het jegens de politie voorkomen, alsof gij er over dacht, de som maar te betalen, ten einde uw dochter te redden. En voor de rest — oogen en ooren open, waakzaamheid en wantrouwen! Ik ben over een uur met mijn koffer terug.

En voor de staalkoning nog iets had kunnen zeggen, was de gewaande bediende verdwenen.

Job verliet het Hydepark, riep een auto aan, zorg dragende, geen der voor het hek stationneerende te nemen, maar een vehikel, dat daar geheel toevallig voorbij reed, en gaf den chauffeur een adres in de havenwijk op.

Daar gekomen stapte hij uit, betaalde den man, keek de auto na, tot zij uit het gezicht verdwenen was, en ging toen met haastige schreden een nauwe straat binnen, die regelrecht op de kade uitliep.

Niet ver daar van daan ging hij een klein huis binnen, waarvan de deur aanstond.

Hij klom met katachtige snelheid en lenigheid de smalle trap op, tot hij de bovenste verdieping bereikt had, en klopte op eigenaardige wijze op een deur aan het einde van een nauwe gang.

De deur ging op een kier open en het eerste wat Job te zien kreeg, was de loop van een revolver, die door de reet werd gestoken, ter hoogte van zijn neus.

Hij glimlachte goedkeurend, en zeide zacht:

— Goed zoo, Charly! Maar doe nu dat gevaarlijke ding maar weg. Of moet ik mij nog nader legitimeeren?

In plaats dat er antwoord kwam, ging de deur verder open en Job kon binnentreden.

Hij bevond zich in een klein, maar vriendelijk gemeubeld vertrek, blijkbaar bestemd voor een kapitein aan den wal, een goed betaalden beambte, of iemand van die klasse.

Aan een tafel, die voor het raam stond, was een man van meer dan gewone grootte gezeten, met schouders als van den Hercules van Farnese, een nek als van een stier, en een borst die den befaamden Maciste jaloersch zou hebben gemaakt.

Hij was gekleed als matroos op een koopvaardij-schip, evenals zijn makker, dezelfde die zoeven de deur geopend had.

Deze ontving den bezoeker met een krachtigen hand-

druk, terwijl de reus was opgestaan en in eerbiedige houding bij de tafel bleef staan.

De man die zoeven dit vertrek was binnengekomen

was John Raffles,, de Gentleman-inbreker, de schrik van de Londensche politie.

HOOFDSTUK VI.

Hard tegen hard.

Raffles sloot de deur zorgvuldig achter zich dicht, en trok zijn beide metgezellen aanstonds naar een aangrenzend vertrek.

— Zoo, hier kunnen wij niet beluisterd worden, zeide hij voldaan. Want, vrienden, laat ik nogmaals zeggen, dat hier meer dan ooit de grootste voorzichtigheid geboden is. Wij hebben niet te doen met gewone tegenstanders! Iedere muur heeft hier ooren, iedere voorbijganger kan een vijand zijn, de tramconductor die ons vervoert, kan ons bespieden, de brievenbesteller is wellicht een gevaarlijk lid der bende! Kortom — het gevaar dreigt hier van alle zijden. Dit is niet te vergelijken met hetgeen wij te Londen hebben leeren kennen, bedenkt dat wel!

— Wij zullen het in ons oor knooopen, Edward! zeide de man die de deur geopend had, en die niemand anders was dan de trouwe vriend van den Grootten Onbekende, Charly Brand, terwijl de derde man in het vertrek de chauffeur van Raffles was, Henderson, die hem terzijde had gestaan in menig avontuur, en enkele malen het leven van zijn meester had kunnen redden — hetgeen deze hem op dezelfde wijze vergolden had, zoodat er tusschen deze twee mannen een verhouding was ontstaan, die meer en beter was dan de dienstverhouding tusschen chauffeur en Lord.

Raffles had plaats genomen, en vervolgde:

— Is de koffer met mijn benodigdheden gepakt?

— Ja, Edward! antwoordde Charly Brand.

— Mooi zoo, dan keer ik aanstonds terug. Ik zal niet rusten, voor ik in de vesting ben — want ik was er al dadelijk van overtuigd, dat wij den oorsprong van het kwaad te zoeken hebben in het huis van den staalkoning zelf. Er moeten verraders onder de bedienden schuilen en de politie zou waarschijnlijk al heel wat verder zijn geweest, als zij gedaan had, wat ik nu van

plan ben, en iemand onder het mom van bediende daarheen had gezonden.

— Alles goed en wel, Edward! zeide Charly zacht lachend. Maar wijs mij eens iemand aan, die als gij de rol zoo goed zoudt kunnen spelen, zoo, dat zelfs de meest achterdochtige het bedrog niet merkt.

— Zoo iemand bestaat niet, mijnheer Brand! liet de zware stem van Henderson zich met de meeste overtuiging hooren.

— Je hoort het, Edward, hernam Charly glimlachend. Henderson zegt het ook. Jij bent de eenige, die hiertoe in staat is, zonder dat dadelijk een valsche pruijk, een valsche intonatie in de stem, een verkeerde beweging, een onbewaakte oogopslag, het geheim ten ontijde verraden.

— Nu, misschien heb je gedeeltelijk wel gelijk, mijn jongen, zeide Raffles, het is waar, dat ik dank zij een voortdurende oefening, en een vermomming, die haars gelijke zoekt, wel wat voor heb op de gewone detectives. En luister nu! Van u beiden hangt zeer veel af! Geef dus goed acht op hetgeen ik je nu zal zeggen, want de minste vergissing kan al onze plannen in duigen doen vallen.

Raffles wachtte even om een sigaar op te steken, en vervolgde toen:

— Naast het huis van onzen man, voorbij de zijstraat, bevindt zich een garage en herstelplaats voor automobielen en motorrijwielen. Ik zal je geld geven, om een snel, tweedehandsch motorrijwiel te koopen, dat je daar stalt. Je stelt een geneesheer voor, die van zulk een vervoermiddel gebruik maakt, om je patiënten te bezoeken. Vlak tegenover de garage is een groot pension, waar je op de eerste of tweede verdieping een kamer huurt. Het heet, dat je je pas geïnstalleerd hebt, zoodat het niet te zeer zal verwonderen, als je in

het begin niet veel patiënten krijgt. Je moet er voor zorg dragen, dat je vanuit je raam niet alleen de garage maar ook de deur van het huis van Vandyke in het oog kunt houden, ook al sta je midden in het vertrek, want ik behoef je wel niet te zeggen, dat het je volstrekt verboden is, den geheelen dag voor het raam te spionneeren.

— Ja, dat begrijp ik, Edward, zeide Charly lachend. Als je vermoeden juist is, dat er in het huis van den staalkoning leden der bende moeten vertoeven, of er tenminste medeplichtigen onder het personeel zijn, dan zouden die mij vroeg of laat moeten ontdekken en hun gevolgtrekkingen maken.

— Dat zouden zij — en dat kon je wel eens duur te staan komen, hernam Raffles op ernstigen toon. Herinner je steeds en overal, dat wij strijden met ongedierte, dat geen erbarmen kent.

— Ik zal het goed onthouden! zeide Charly droogjes

— Dat raad ik je. En luister nu verder. In de eerste dagen mag je waakzaamheid geen oogenblik ver slappen. Bedenk, dat het nog slechts om weinige dagen gaat alvorens het reusachtige bedrag betaald moet worden.

— Ik zal desnoods voor het raam slapen.

— Dat zou niet eens zoo kwaad zijn. In ieder geval moet je zelfs onder het eten goed acht geven op hetgeen er daar buiten geschiedt. Je motorrijwiel moet ieder oogenblik gereed staan om te worden gebruikt. Houd je blikken vooral gevestigd op het raam dat het dichtst bij de zijstraat is, en dat behoort bij de werk-kamer van Vandyke. De gordijnen voor dat raam zullen gewoonlijk altijd half gesloten zijn. Zie je nu, dat zij plotseling worden opengetrokken, laat dan alles in den steek, wat het ook is, ijl naar de garage, en ga op je motorrijwiel de auto na, die er alsdan voor de deur van het heerenhuis zal staan. Je volgt die auto, al reed zij tot het einde van de wereld, en je geeft nauwkeurig acht, waar zij stilstaat.

— Ik zal er aan vastkleven als een mossel aan een scheepskiel! beloofde Charly.

— En ik, mylord? vroeg Henderson. Wat zult gij mij laten doen?

— Jij krijgt het neusje van den zalm, Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. Jij zult meedoen aan de drijfjacht op de bandieten, zoodra wij eenmaal de schuilplaats van het ontvoerde meisje hebben ontdekt!

— Ik dank u, mylord! zeide de chauffeur, terwijl hij zijn sterke armen uitsprekte, alsof hij er reeds een der schurken tusschen gekneld hield. Ik verlang er

reeds naar, want het stilzitten is eigenlijk niets voor mij!

— Je zult spoedig genoeg meer werk krijgen, dan je verwacht had, goede vriend, hernam Raffles ernstig.

— Zooveel te beter, mylord! Dan hebben wij de luchtreis over den Oceaan met uw vliegmaschine tenminste niet tevergeefs gedaan, kwam de reus grimmig.

— Ja, als je het goed bedenkt, is het toch wel een vreemde zaak, den eenen dag een bericht in een volksblad te lezen, een uur later in een vliegmaschine te stijgen, om den overtocht van Londen naar New-York in nog iets minder van twaalf uren te doen! riep Charly uit.

— Reeds over enkele jaren, Charly, zal dit in het geheel niet meer zonderling klinken, zeide Raffles oevoudig. Dan zullen anderen hetzelfde hebben uitgevonden als ik, en ook in staat zijn, aan een vliegmaschine een snelheid te geven van ruim 500 kilometer per uur, en dat niet met benzine, zooals tot dusverre geschiedde, maar, even als zulks met den „Duivel der Lucht”, mijn machine, het geval is, door middel van electriciteit!

— Ik kan het niet gelooven! riep Charly uit.

— Tien jaar geleden of iets langer geloofde ook niemand, dat het mogelijk zou zijn, zich door middel eener machine, die zwaarder was dan de lucht, te verplaatsen, mijn jongen, en die ongeloovigen hebben ongelijk gehad! Zoodra de mensch de wetten ontdekt had, waaraan een vrij zwevend voorwerp in de lucht onderworpen is bestond er voor hen geen bezwaar meer, een toestel te vervaardigen, hetwelk aan die wetten gehoorzaamde. En wij zijn nog lang niet aan het einde, wees daar maar zeker van! En nu aan het werk, mijne vrienden! Ik heb dien schatrijken staalfabrikant beloofd, dat wij hem zijn dochter zouden terug brengen, en wij zijn het aan ons zelf verplicht, dat wij woord houden! Ik keer terug met mijn koffer, en neem mijn rol als huisknecht met niet al te veel hersens op en jij, Charly, begint je loopbaan als praktiseerend geneesheer! Zorg voor een naambord, telefoon enz. En vlug! En dan, geef ook acht op mijn seinen, des nachts en overdag, zoolang de telefoon er nog niet is. Trouwens, met dat instrument zullen wij wat voorzichtig moeten zijn, want niemand weet, of er in het huis geen persoon te vinden is, die medeluistert! Als het mogelijk is, Charly, zullen wij een afzonderlijken daad tusschen de beide huizen spannen! En nu adieu, en acht gegeven!

Raffles vertrok met zijn koffer, welke reeds bij voorbaat door zijn trouwe makkers in gereedheid was gebracht, en kwam een drie kwartier later weer in het huis van den staalkoning, met hetzelfde onnoozele gezicht, den half geopenden mond, het peenkleurige haar, en de schutterige, onhandige bewegingen.

De nieuwe bediende sjouwde zijn vrachtje zelf naar zijn kamer, en begon zijn koffer te ontpakken, en den inhoud keurig in de laden van de kleine wandkast te leggen.

En hij had er geen vermoeden van, dat er voor de deur een man stond, die zijn oog tegen het sleutelgat hield gedrukt, en hem bespiedde.

Toen de knecht gereed was, richtte de spion zich op, haalde de schouders op en bromde voor zich heen:

— De man is wat hij lijkt, een volslagen idioot! Neen, voor dien sukkel behoeft het Genootschap van Het Kwade Oog geen vrees te koesteren!

En na deze opmerking gemaakt te hebben, sloop de man onhoorbaar weg, en zocht de lager gelegen verdiepingen van het groote huis op.

Hij wist niet, met welk een sterke tegenpartij hij te doen had!

Er was een uur verstreken en Job was aan het werk gegaan.

En het overige personeel, dat hem in het begin met spottende blikken had gadeslagen, moest erkennen dat hij althans zijn werk goed verstond.

Hij lachte wel wezenloos om de flauwste grappen en liet zich rustig voor den mal houden, maar hij beging tenminste geen domheden, zooals men gevreesd en ook half gehoopt had.

Het was twee uur in den middag, toen Vandyke in zijn auto stapte, die hem had gewacht voor het Beursgebouw, waarheen de staalkoning zich had moeten begeven, daar er zeer ernstige gebeurtenissen te wachten stonden.

Er dreigde opnieuw een omvangrijke staking in de metaalnijverheid!

Toen de auto voor zijn deur stilhield en Vandyke was uitgestapt, bleef hij een oogenblik stokstijf staan, en hield den blik gevestigd op een klein stuk papier dat op het portier van den fraaien wagen was geplakt.

Het bevatte slechts deze woorden: „Betaal, of uw dochter heeft den langsten tijd geleefd!”

En daaronder het teeken van de gevreesde bende, een wijd geopend oog met een dreigende, boosaardige uitdrukking.

Vandyke wendde zich tot zijn chauffeur en vroeg op schorren toon:

— Hoe komt dat papier op het portier, Jack?

De chauffeur boog zich ter zijde en scheen zeer verschrikt door hetgeen hij daar zag.

Bevend zeide hij:

— Ik weet het niet, mijnheer! Ik heb al den tijd achter het stuurwiel gezeten terwijl ik bij de Beurs op u wachtte, en ik heb een krant zitten lezen!

Vandyke dacht even na, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek, zuchtte diep en ging met gebogen hoofd zijn huis binnen.

Hij begaf zich dadelijk naar zijn werkkamer, en liet zich zwaar in den stoel van zijn schrijftafel neervallen.

Maar nauwelijks zat hij daar of zachtjes ging de fluit van de spreekbuis.

Haastig bracht hij het instrument aan zijn oor.

— Bevel mij bij u te komen! klonk het aan het andere einde van de buis.

Dadelijk had Vandyke de stem van Job herkend.

Hij deed haastig de fluit weder op het toestel en drukte op de electriche schel binnen het bereik van zijn hand.

De butler trad binnen.

— Laat Job hier komen! beval Vandyke kortaf. Ik heb een paar boodschappen voor hem.

Briggs boog en ging de boodschap aan den nieuweling over brengen.

Een oogenblik later stond Raffles tegenover den staalkoning.

De gewaande bediende trad in onderdanige houding op het schrijfbureau toe en zeide toen op zachten toon:

— Hebt gij weder een waarschuwing ontvangen?

— Ja!

— Dat was zeker het papier op het portier van uw auto? Ik zag het door mijn kijker uit een der ramen, maar kon niet lezen wat er op stond! Is uw chauffeur betrouwbaar?

— Hoe kan ik dat weten? zeide Vandyke op wanhopigen toon. Ik voel mij als door vijanden omringd! De man is sedert een jaar bij mij in dienst en hij heeft mij nog nooit reden tot ontevredenheid gegeven.

— Is er soms iets gebeurd na die zonderlinge verschijning van het oog in den hoek van uw slaapkamer?

Vandyke schudde ontkennend het hoofd.

— Als er soms naar mij gevraagd wordt, zeg dan dat ge mij bevolen hebt, uw kleederenkast te sorteeren en weg te doen wat niet meer bruikbaar is! zeide Raffles snel. Ik wil de kamer onderzoeken.

— Wilt ge mij niet zeggen hoe het mogelijk is, dat ge mij door de spreekbuis kunt waarschuwen? vroeg de staalkoning, terwijl hij Job aandachtig aanzag.

— Pardon, mijnheer Vandyke, dat is mijn beroepsgeheim! zeide Raffles glimlachend. Misschien krijgt ge dat naderhand wel eens te hooren! Hij maakte een onderdanige buiging en begaf zich toen tot verbazing van Vandyke naar een der groote vensters om het gordijn een weinig verder over te halen.

Maar de verwondering van den staalkoning steeg nog toen Job snel langs den wand liep, toen den anderen muur volgde waarin zich een deur bevond, en deze haastig opende, terwijl hij met zijn kinderachtig stemgeluid riep:

— Ik zal niet mankeeren, mijnheer!

Hij had een snellen blik in de gang geslagen en aan het einde zag hij juist twee zwarte jaspanden om den hoek verdwijnen.

— Ja, zoo moest het zijn! Medeplichtigen in het huis! bromde Raffles voor zich heen. Ik geloof dat ik die jaspanden ken, wij zullen ze in het oog houden.

En met deze goede bedoelingen bezielde, begaf Raffles zich naar de groote slaapkamer van zijn meester, sloot de deur, trok zijn jas uit en hing deze over het sleutelgat, en begon op zijn gemak zijn onderzoek, terwijl hij scherp luisterde naar alle geruchten in het groote huis.

— Daar was de plek! zoo begon hij zachtjes voor zich heen te spreken. Zou het mogelijk zijn, dat er een stuk van den wand verschoven kan worden? Dat lijkt mij al zeer onwaarschijnlijk! Maar wij zullen het toch maar even onderzoeken!

Raffles trok een groote tafel naar den hoek van het vertrek, zette daar een stoel bovenop, en klom er vlug als een aap op.

Een kortstondig onderzoek was voor hem voldoende, om tot de wetenschap te geraken, dat er geen sprake was van een gat in den muur, of van een verschuivend gedeelte.

Hij klom weder naar beneden, zette de meubelen op hun plaats, en ging met zijn onderzoek voort.

— Wij hebben hier hoogstwaarschijnlijk te doen met een geprojecteerd beeld, zoo zette hij zijn alleenspraak voort.

De man die dit deed, zou zich achter een der ramen hebben kunnen bevinden, maar Vandyke verklaart, dat hij dit onderzocht heeft, en dat er niemand te zien was — het zou trouwens wel wat gewaagd zijn met een projectietoestel een ladder op te klimmen, tot aan de eer-

ste verdieping, op gevaar af, te wonden ontdekt, nog daarvan afgezien, dat Vandyke dan den lichtbundel, die van een der ramen naar den muur liep, had moeten zien, daar deze dwars door het vertrek zou hebben geloopt.

Onder het spreken was hij de deur genaderd die in verbinding stond met de badkamer.

Hij draaide zich hier om en mompelde:

— Als ik een beeld hoog tegen gindschen muur moest projecteeren, dan zou ik mij zeker hier opstellen, want dit is de aangewezen plaats. Maar wie er in bed lag, zou mij ongetwijfeld zien. Hoe zou ik mij aan zijn bliken kunnen onttrekken? Heel eenvoudig door aan den anderen kant van de deur te gaan staan in het aangrenzende vertrek.

Raffles draaide aan den knop van de deur, maar bevond dat zij gesloten was.

— De deur die naar de badkamer leidt gesloten? Dat is eigenaardig!

Nu, wij zullen er ons niet door laten weerhouden.

En met behulp van een zijner loopertjes, had Raffles het slot in een paar seconden geforceerd.

Hij liet even zijn bewonderende bliken door de weelderig ingerichte badkamer glijden, vestigde toen zijn oog op de gangdeur, hing zijn zakdoek over het sleutelgat, en hervatte zijn onderzoek.

— Een uitstekende plek voor het doel! bromde hij. Ik zie daar verschillende stopcontacten in den muur, waarop men de krachtige gloeilamp kan schakelen, die voor een projectie benodigd is. Maar zal de man de deur wel open hebben gehad, die ik nu op slot vindt, op gevaar af dat hij ontdekt werd? Dat is niet zeer waarschijnlijk! En toch moet hij bijna zeker hier hebben gestaan. Wat kan ik hieruit alleen afleiden? Dat hij door de deur heen een lichtbundel op den tegenovergestelden muur heeft geworpen.

Raffles trad op de deur toe, die naar de slaapkamer leidde en begon het bovenste paneel met de grootste aandacht te onderzoeken.

Het duurde eenigen tijd voor hij had gevonden wat hij zocht, maar eindelijk slaakte hij een zucht van voldoening en mompelde:

— Hier is het gat, op voortreffelijke wijze dichtgemaakt met een schijfje hout, dat er zeer nauwkeurig in past. Ja, mijne heeren van het Kwade Oog — gij moogt hier de poppenkast vertoond hebben, maar dat is goed voor schrikachtige oude heeren — mij vangt gij daarmede niet.

Raffles nam zijn zakdoek weder van het slot, over

tuigde zich dat ook de gangdeur gesloten was, trad het slaapvertrek weder binnen, sloot de tusschendeur, en begon nu haastig eenige kleederen uit de kleederkast, die er het meest afgedragen uitzagen, op een stapeltje te leggen.

Maar plotseling ving zijn scherp oor eenig gerucht op.

Hij sloop op zijn teenen naar de gangdeur, en opende haar eensklaps.

En weer zag hij aan het einde van de lange gang haastig iemand wegsnellen.

Een oogenblik dacht hij er over den vluchteling na te gaan, maar spoedig zag hij in, dat dit niet voorzichtig zou zijn, daar hij aldus zijn werkelijk doel ten spoedigste zou verraden, terwijl het hem zeker niet veel verder zou brengen als hij den man, die daar wegvluchtte, zou hebben ingehaald.

Hij nam de kleederen op, verliet het vertrek, en ging

naar de kamer voor de bedienden, die gelijkvloers was gelegen, naast de groote keuken.

— Wat moet je met die kleeven? vroeg Briggs, die zoo juist scheen te zijn binnengekomen en Raffles doordringend aanzag.

— Die mag ik van mijnheer verkoopen! antwoordde Job, met een grijns van genoegen op zijn onnoozel gelaat. Dat is een goed begin, nietwaar?

— Als dat maar zoo blijft! zeide een der andere bedienden naijverig. Je kent mijnheer nog niet — hij is niet zoo erg gul. Dat zul je zelf naderhand wel merken.

— Als ik dat merk is het nog tijd genoeg! riep Job overmoedig uit. Ik zeg maar — hebben is hebben en krijgen is de kunst.

En hij streelde liefkoozend over het fraaie goed, hetwelk hij zooeven uit de kast van zijn meester had genomen.

Een geurige, fijne sigaret is
Merk Dubec.

HOOFDSTUK VII.

Gered!

De dag verliep zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, maar laat in den avond ontving Vandyke weder een geheimzinnige bedreiging van de bende van het Kwade Oog.

Raffles had zijn werk gedaan en zijn oogen goed den kost gegeven.

Omstreeks half twaalf in den avond begaf hij zich met Vandyke naar diens slaapkamer, teneinde hem bij het ontkleeden behulpzaam te zijn.

Nauwelijks was de deur achter hem gesloten of Raffles vroeg op zachten toon:

— Hoe lang hebt gij uwen butler in dienst?

— Een half jaar! Waarom vraagt gij dat zoo? vroeg Vandyke verschrikt.

— Och, zoo maar! Had hij goede getuigschriften?

— Voortreffelijke!

— Zoo, zoo! kwam Raffles kortaf, terwijl hij knielde, om een der laarzen van den staalkoning uit te trekken.

Toen hij zijn gewaanden meester ontschoeid had vervolgde Raffles, na even te hebben nagedacht:

— Morgenochtend omstreeks 9 uur verlaat gij het huis en zegt, dat gij niet terugkeert voor het middagmaal. Gij kunt den dag ergens buiten doorbrengen — maar liefst in gezelschap. Gij verkeert in groot gevaar als ik mij niet bedrieg.

— Ik zal uw raad opvolgen, en God geve dat gij moogt slagen in uw plannen, mijnheer, zeide Vandyke bewogen.

De gewaande bediende wachtte tot de staalkoning zich ter ruste had begeven, draaide toen het licht uit, verliet het vertrek en sloot de deur.

In de gang stond hij eenigen tijd in gepens verzonken, en daarop ging hij zijn slaapkamer opzoeken, evenals die van alle andere bedienden op de bovenste verdieping gelegen.

Hij sloot de deur, opende zachtjes het raam, en keek naar buiten.

Hij wist zeer nauwkeurig waar zich de verschillende vertrekken der verschillende bedienden bevonden, waarvan de ramen alle op den grooten tuin uitzagen.

Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een zeer licht geknetter, dat vergezeld ging van een eigenaardig, flikkerend lichtschijnsel, ongeveer 6 meter van hem vandaan, en ter hoogte van de vensterrij.

Het gelek wel wat op een zwakke, elektrische ontlasting, dezelfde schitterende, blauwe vonk, hetzelfde eigenaardige kletterende geluid.

En nu zag Raffles, hoe de glinsterende telefoondraad, die hier aan de achterzijde van het huis liep, met behulp van een omgebogen ijzerdraad voorzichtig in de richting van een der vensters werd getrokken.

— Als ik mij niet sterk vergis, is dat de kamer van onzen vriend Briggs! zeide Raffles in zichzelf. Wel, ik geloof dat het tijd wordt om te handelen.

Hij verliet snel zijn kamer, sloop over de gang en de trap af naar de vestibule, opende met de grootste behoedzaamheid de voordeur, keek links en rechts en wenkte toen een paar politieagenten, die juist voorbij wandelden, met de handen op den rug.

De orde-bewaarders kwamen nieuwsgierig naderbij, en een hunner vroeg:

— Wat is er te doen, vriend? Is er brand? Zijn er inbrekers?

— Iets van dien aard, ik geloof dat ik een medeplichtige van het Kwade Oog beet heb!

Het scheelde weinig of de agenten hadden een kreet van vreugde geslaakt, want er was een groote premie uitgelooft, aan ieder die een lid van de gevaarlijke bende onschadelijk zou weten te maken!

Maar Raffles legde zijn vinger op de lippen en fluisterde:

— Ik zal u naar den tuin brengen. Daar liggen eenige lange ladders tegen den muur van het tuinhuis. Wij zullen er een opzetten tegen het venster, dat ik u zal aanwijzen. Gij hebt niets te doen, dan u verborgen op te stellen en goed acht te slaan op hetgeen er gebeurt, ik ben zeker dat de bandiet u letterlijk als een rijpe vrucht in de armen zal vallen. En denk er om dat gij met een zeer gevaarlijken kerel te doen krijgt, bij de minste verdachte beweging, maakt ge van uw knuppel of uw revolver gebruik!

— Op uw verantwoording?

— Op mijn verantwoording. En snel nu, — wij mogen geen tijd verliezen!

De beide agenten traden de vestibule binnen van het huis waarover zij in de laatste dagen zooveel hadden hooren spreken, en volgden op de teenen den gewaanden huisknecht, die hen door een achterdeur naar den tuin bracht,

Zij vonden spoedig een lange ladder, waarvan het bovineinde met een doek werd omwikkeld en plaatsten deze geruischloos tegen de vensterbank, die Raffles aanwees.

Zelfs hier was het duidelijk te zien, dat de telefoondraad niet recht liep, maar door een of andere oorzaak uit haar richting werd getrokken, juist ter hoogte van het raam waartegen de ladder geplaatst was.

— En geef nu goed acht — ik zal hem aan den anderen kant opjagen! fluisterde Raffles.

Het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Hij ging het huis weder binnen, ijde vlug en volkomen onhoorbaar de trappen op, sloop naar de deur van de kamer, waarachter hij Briggs wist, klopte zachtjes aan, en riep met gedempte, maar doordringende stem:

— Red je! Alles is ontdekt. Er staat een ladder tegen het venster.

De uitwerking van deze woorden was verbazend.

Daar binnen werd een stoel omgeworpen, het raam werd opengeurkt, er klonk een onderdrukte vloek — en toen werd het stil.

Raffles opende met behulp van zijn looper de gesloten deur en trad het vertrek binnen.

In een oogwenk zag hij zijn vermoeden bewaarheid. Op de tafel stond een telefoontoestel en verder al het noodige om den draad die langs het huis liep af te tappen.

Raffles sloeg hier echter verder geen acht op, maar spelde naar het openstaande raam, en boog zich voorover om naar beneden te kijken.

Hij zag juist hoe Briggs, de butler, in zijn hemdsmouwen zich langs de spijlen van de ladder vliegensvlug liet zakken, en daar beneden juist in de tot zijn ontvangst uitgestrekte armen belandde, die zich ondanks zijn heftigen tegenstand van hem meester maakten.

— Dat is er een! bromde Raffles bij zich zelf, terwijl hij zich naar beneden spoedde om de agenten nog eenige instructies te geven.

Op dringend verzoek van Raffles, die als een particulier detective door Vandyke was voorgesteld, bleef de arrestatie van Briggs een diep geheim, en de buitenwereld vernam er dan ook niets van.

Spoedig zou blijken hoe verstandig deze maatregel was.....

Omstreeks negen uur verliet Vandyke te voet zijn woning.

Geen tien minuten later reed een der snelste auto's uit de garage achter het huis door de koetspoort naar buiten.

Maar Raffles had op de loer gestaan.

Hij snelde zoo vlug zijn voeten hem dragen konden naar het raam in de werkkamer, trok de halfgesloten gordijnen met een ruk wijd open — en geen 15 seconden later zag hij Charly haastig de straat overstoken en met zijn motorrij wiel aan de hand weder te voorschijn komen, juist op het oogenblik dat de auto de koetspoort uitreed en met een stoutmoedigen draai de 5de Avenue opreed.

Raffles deed een paar passen terug, en keek met spanning toe.

Hij zag hoe Charly reeds op zijn zwaar motorrij wiel had plaats genomen, de auto in het oog had gekregen, en zoo snel hij kon wegreed, in een wolk van benzine-damp.

Er verstreken bijna 3 uren.

Toen keerde de auto terug.

En tien minuten later vielen er met korte, ongeregelde tusschenpoozen schelle lichtflitsen in het vertrek, hetwelk Raffles als zijn standplaats had aangewezen — Charly stond aan zijn heliograaf, en gaf, met vriendelijke hulp van de zon, teekens aan zijn trouwen vriend.

Raffles had snel zijn opschrijfboekje uitgehaald en maakte vlug eenige aantekeningen.

Toen hij gereed was mompelde hij opgeruimd voor zich heen.

— Dat heb je knap gedaan, Charly! Mijn compliment! Als alles meeloopt, kunnen wij de zaak vannacht hebben opgeknappt.

Hij seinde terug, dat de boodschap begrepen was, en begaf zich naar zijn vertrek.

— Het is gegaan zooals ik wel dacht! zeide hij zacht tot zich zelf, terwijl hij met de handen in de zakken voor het raam stond. Ook de chauffeur was in het complot, en daar ik er wel voor gezorgd heb, dat de arrestatie onder het personeel ruchtbaar werd, heeft hij dadelijk zijn komuiten die het jonge meisje gevangen houden willen waarschuwen! Het is gelukkig, dat mijn naam er niet in gemengd is, anders zou ik nu waarschijnlijk voor andere dingen moeten zorgen dan voor de kleeren en het schoeisel van mijnheer Vandyke, namelijk voor mijn eigen huid!

Laat in den middag keerde Vandyke terug.

Hij belde aanstonds om zijn trouwen Job, en stak

hem met een gul gebaar de hand toe, zoodra hij was binnengegreden.

Maar Raffles maande hem met een snellen wenk tot voorzichtigheid aan, en fluisterde haastig:

— Doe dat niet, mijnheer Vandyke, wij worden nog bespionneerd.

— Maar laat mij nu tenminste dank zeggen, voor wat gij vannacht gedaan hebt, zeide de staalkoning aangedaan.

— Dat kunt gij later doen, zeide Raffles kortaf. Dit had trouwens niets te beteekenen — de hoofdzaak moet nog verricht worden. Wij hebben de verblijfplaats van uw dochter ontdekt.

Vandyke werd zeer bleek, en moest zich aan zijn schrijftafel vastgrijpen om niet te vallen.

— Mijn God, zou het mogelijk zijn! fluisterde hij heesch. Waar is zij?

— In het huis van een Chinees, dicht bij de Hudson-kade. De man heet: Ji-Wang, en hij schijnt een opium-kit te houden.

— Maar dan moeten wij er aanstonds met een twintig politieagenten op af! riep Vandyke uit. Waar wachten wij nog op?

Maar Raffles haalde de schouders op, en zeide op half-medelijdenden toon:

— Ik ken New-York waarschijnlijk niet zoo goed als gij, mijnheer Vandyke, maar ik kan u wel zeggen, dat uw plan heel gemakkelijk uitvoerbaar lijkt in theorie, maar in de practijk op de grootste moeilijkheden zal stuiten.

— En waarom dat? Als twintig agenten niet voldoende zijn, dan nemen wij er 40 — 80 als het moet.

— En hoe meer gij er neemt, hoe minder gij zult slagen, mijnheer! hernam Raffles bedaard. Gij vergeet dat die menschen op hun hoede zijn, gij vergeet dat zij een heel leger van spionnen hebben, die de nadering van die groote politiemacht geruimen tijd van tevoren zullen hebben aangekondigd, terwijl ik nog niet eens rekening houd met de mogelijkheid, dat er onder de politie zelve medeplichtigen zijn. Gij vergeet voorts, dat die huizen daar aan de kade ware doolhoven zijn, waar men goed den weg moet weten, voorzien van geheime uitgangen, en dat de boeven zelfs bij een verrassenden overval, indien dit mogelijk ware, allen tijd zullen hebben om hun gevangene langs een sluipteg in veiligheid te brengen.

— Maar wat dan? riep Vandyke wanhopig uit.

— Alleen list, en een overdonderend snel optreden kan hier baten, mijnheer Vandyke, antwoordde Raff-

les. Ik heb hier twee vrienden, op wier toewijding ik onvoorwaardelijk staat kan maken. Wij zullen ons vermommen, en vanavond het dievenhol binnendringen — en het zou al zeer vreemd moeten loopen, als wij uw dochter niet zouden kunnen bevrijden.

— Met slechts drie mannen? riep Vandyke ongeloovig uit.

— Als die drie mannen voor niets terugdeinzen, en op elkander kunnen rekenen, mijnheer — dan zijn zij meer waard dan een politiemacht.

De staalkoning zweeg, en keek den bediende aan, wiens gezicht nu alles behalve onnoozel stond — integendeel, er was een ontembare, ja woeste vastberadenheid op te lezen.

Eensklaps greep Vandyke de beide handen van de man, die tegenover hem stond en zeide:

— Misschien slaagt gij niet. Zeg mij tenminste uw naam, opdat ik zal weten, aan wien ik dit alles verschuldigd ben.

— Nogmaals mijnheer — mijn naam doet weinig terzake! zeide Raffles op koelen toon. Misschien zou het u minder aangenaam zijn, dan het u thans toeschijnt als gij hem zoudt kennen! En nu moet ik u verlaten, om alles voor onze onderneming in orde te brengen. Als hedennacht uw dochter om 2 uur nog niet in dit huis is — dan is de zaak mislukt, maar dan zal ik ook waarschijnlijk nimmer meer in de gelegenheid zijn om u de bijzonderheden mede te deelen.

— Gij wilt dus geen hulp van de politie?

— Dat vooral niet, mijnheer.

Raffles maakte een buiging, verliet het vertrek — en aanstonds vertoonde zijn gelaat weder die suffige, eenigszins wezenlooze uitdrukking, welke zoozeer den lachlust van zijn collega's had gaande gemaakt.....

Het was omstreeks elf uur in den avond, toen drie tamelijk sterk aangeschoten matrozen langs de Hudsonkade zwaaiden, en elkander met moeite ondersteunden.

Het waren John Raffles, Charly Brand en Henderson.

Zoo bereikten zij onder het uitkrijschen van een liederlijk matrozenliedje een opium-kit in een tamelijk nauwe en duistere straat, boven welks deur een geelzijden lampion aan een hengelroede heen en weer zwaaide.

— Hier is het! fluisterde Charly zachtjes, om dadelijk daarop met volle borst zijn liedje voort te zetten.

De drie mannen kwamen in de gelagkamer, waar

een aantal kerels met allesbehalve gunstig uiterlijk zaten, en bestelden ieder een glas whisky.

Terwijl zij zoo zaten te drinken, fluisterde Charly opnieuw:

— Het moet in het achterhuis zijn, aan den anderen kant van een kleine binnenplaats — waar de eigenlijke opiumkit is.

— Vooruit dan! zeide Raffles.

De drie mannen stonden waggelend op, betaalden den scheefoog, die achter zijn buffet stond, en zwaaiden over de binnenplaats naar een nauwe gang, waarboven een kleine roode, lantaarn brandde.

Een Chinees kwam hen wantrouwend tegemoet — blijkbaar de eigenaar van de zaak.

Het was een kerel met een boeventronie, en twee gluisperige oogen in zijn geel, tanig apengezicht.

— Wat wenschen de heeren? vroeg hij op achterdochtigen toon, terwijl hij zijn beenige handen wreef.

— Voorloopig niets anders dan dit! antwoordde Henderson op gesmoorden toon en tegelijkertijd liet hij zijn vreeselijke vuist boven op het hoofd van den man komen, zoodat de man zonder een kreet te slaken, voorover op den grond stortte, en bewegingloos bleef liggen.

— Daarbinnen, beval Raffles op gesmoorden toon, terwijl hij op een wrakke deur wees.

De reus bukte zich, tilde den Chinees op, en droeg hem als een kind een pikdonker vertrek binnen, waar toe deze wrakke deur toegang bleek te geven.

In een oogwenk was de Chinees van zijn kleeren ontdaan, welke Raffles niet zonder een huivering van afschuw aantrok, terwijl Charly terzelfder tijd de wacht bij de deur hield.

In een ommezien had Raffles zijn gelaat een algeheele verandering doen ondergaan en een pruik over zijn haren heengetrokken, waaraan zich op het voorhoofdstuk tevens reeds een paar scheef geplaatste wenkbrauwen bevonden.

Het was waarschijnlijk geen kunstwerk deze vermommings, maar in de duisternis zou niemand waarschijnlijk het bedrog ontdekken.

Henderson had intusschen den eigenaar gebonden en gekneveld, en als een hoop vuil goed in een hoek van het vertrek neergeworpen, waar de ellendeling bewegingloos bleef liggen.

— Geef nu goed acht! fluisterde Raffles. Ik ga vooruit. Een der bedienden zal natuurlijk weten waar zij is. Ik zal doen alsof er gevaar dreigt en den man zeggen, dat wij haar naar elders moeten brengen. Ik zal

wel zorgen, dat hij vlugger is dan ik en mij den weg wijst. Zoodra ik bij haar ben, zal ik het afgesproken teeken geven. Mocht de overmacht te groot, en de aanslag ontijdig ontdekt worden, dan weet je het middel om te ontkomen. Vooruit nu.

De drie mannen verlieten het vertrek, terwijl Raffles vooruitging, zijn handen wrijvend, en gebogen zooals hij het den Chinees had zien doen.

Hij trad de opium-kit binnen en spoedig had zijn scherp oog een anderen Chinees ontdekt, met een geelaat, weinig minder afschuwelijk dan dat van den ander, op wien hij toetrad en in 's mans eigen taal, haastig en met verschrikt gezicht fluisterde:

— Er broeit onraad — ik ben zooveel gewaar-schuw. Zij moet naar elders gebracht worden.

De andere Chinees verschrok blijkbaar hevig en snelde dadelijk het vertrek uit, terwijl Raffles hem op den voet volgde.

De schurk bracht hem door een paar gangen en een trap op naar een ander gedeelte van het huis, waar in sommige kamers een verward rumoer klonk, gejoel en geschreeuw van dronken matrozen en allerlei gespuis, en hield eindelijk stil voor een deur, waarin zich een klein getralied gat bevond, en die met een zwaar hangslot gesloten was, afgezien van het gewone deurslot.

— De sleutels! zeide de Chinees haastig, terwijl hij zich tot Raffles wendde.

Deze tastte haastig in de zakken van het ruime gewaad, en tot zijn geluk vond hij daarin een paar zware sleutels, waarmede hij de beide sloten opende, en daarna snel binnentrad.

In het duistere vertrek ontwaarde hij vaag een witte gedaante, onbewegelijk in een hoek.

Het was Cissy Vandyke.

Haar handen en beenen waren met dikke touwen gebonden.

Zij hief het hoofd op, en liet het toen moedeloos weder op de borst vallen.

Raffles greep haar snel van den vloer en fluisterde haar haastig in:

— Vrees niets — ik ben een vriend! Ik kom u redden!

Bijna had het jonge meisje een kreet van blijde verrukking geslaakt, maar Raffles legde haar snel de hand op den mond.

Hij haalde vlug een mes te voorschijn en sneed in allerijl de touwen door, die haar armen en beenen gebonden hadden.

— Wat doet gij daar? vroeg de Chinees, die plotse-

ling wantrouwend geworden scheen en de hand naar zijn zak bracht.

Het antwoord was kort, maar afdoende — Raffles liet Cissy met de rechterhand even los, en gebruikte dit lichaamsdeel om het tot een vuist gebald zoo snel en met zooveel kracht op de kin van den schurk te laten neerdalen, dat hij met een doffen kreet voorover stortte.

In een oogwenk was Raffles met zijn last bij de deur, hij stormde de trappen af en bereikte de opium-kit, waar zijn beide vrienden hem in spanning wachtten.

Maar de kreet was gehoord — er werd alarm gegeven — van alle kanten kwamen kerels met dreigende tronies toesnellen!

De toestand werd hachelijk!

— Wij moeten er ons een weg doorheen banen, schreeuwde Raffles.

— Denkt gij uw beenen te kunnen gebruiken, miss?

— Ik zal het beproeven mijnheer, antwoordde het moedige meisje.

— Kunt gij met een vuurwapen omgaan? Neem dan deze revolver! Volg ons zoo dicht mogelijk op de hiel en — het gaat om uw leven!

En nu begon een zeer moeilijke terugtocht, want van alle kanten kwamen de bandieten met getrokken dolk en met de revolver in de vuist aanstormen.

Charly, de beste schutter, legde er al dadelijk 3 neer, beurtelings uit 2 revolvers vurend, Henderson had een zwaren stoel gegrepen, en twee der schurken de hersens verpletterd, terwijl Raffles met een goed gemikt schot een bandiet geveld had, die juist met opgeheven dolk op Cissy was toetreden.

Zoo bereikten zij de deur, staken snel de binnenplaats over en moesten nu nog de gelagkamer door.

Henderson ging nu vooraan en fungeerde als het ware voor ijsbreker, terwijl hij met reuzenkrachten een zware tafel had opgenomen en deze als een schild voor zich uit droeg.

Bij de deur gekomen wierp hij het zware meubelstuk met reuzenkracht temidden der achtervolgers, waardoor een oogenblik verwarring ontstond, waarvan Raffles, Charly en Cissy gebruik maakten om haastig weg te glippen.

Achter hen klonk een ruw gebrul van woede — en toen een hevige slag; — Henderson had een bom met geringe ontploffingskracht maar met een zeer snel bedwelmend gas te midden der achtervolgers geworpen, en zich daarop in allerijl bij het drietal gevoegd, dat

reeds de straat had bereikt en toesnelde op een auto, die om den hoek van een tamelijk breede straat wachtte, onder de hoede van drie agenten.

Raffles geleidde het doodsbleeke meisje hoffelijk naar de auto, hielp haar instijgen en fluisterde haar op zachten toon toe:

— Deze drie agenten zullen u dadelijk huiswaarts geleiden en u niet verlaten voor gij in veiligheid zijt. Wat mij betreft — mijnheer, uw vader, zal mij niet terugzien — ik heb mijn taak voorloopig verricht! Zeg hem dat er in de bovenste rechterlade van zijn schrijfbureau een briefje ligt, dat hij met aandacht moet lezen! Vaarwel miss — en wees een weinig voorzichtig in den eersten tijd!

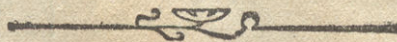
Raffles nam zijn muts af, de auto stelde zich in beweging, en een uur later lag Cissy aan de borst van haar vader.

Het briefje had echter een eenigszins ontnuchterenden invloed op den staalkoning.

Het bevatte deze woorden:

„Waarde heer Vandyke! Ik zeide u dat ik niet gewend ben geschenken aan te nemen. Ik ben zoo vrij geweest de honderdduizend dollar en nog eenige juweelen als aandenken uit uw brandkast mede te nemen.”

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 296) bevat:

Een losprijs van Vijf Millioen.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de
gentleman-dief,

In fraai gekleurden omslag.

22¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

In fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld,
in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

**Cok verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

